

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๘ ถึง ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

สารบัญ

ครั้งที่ ๑๓/๒๔๘๑ (สามัญ)

๑. เรื่องสนธิสัญญาระหว่างสยามกับโปรตุเกส ๘๑๙-๘๒๐
๒. รัฐบาลตอบกระทู้ถามของสมาชิก
 - ก. เรื่องไชยขันธ์ ระบุว่าที่จังหวัดเชียงใหม่ของพระศรีวราภรณ์ ๘๒๐-๘๒๒
 - ข. เรื่องกิ่งอำเภอ กุควัง ของนายเลื่อนพงษ์ โสภณ ๘๒๒-๘๒๕
 - ค. เรื่องสิทธิของข้าราชการสามัญและวิสามัญ ของนายเลื่อน พงษ์ โสภณ ๘๒๕-๘๒๘
 - ฅ. เรื่อง การสำรวจ ภาวะกสิกรรม ของนายปรีกษ์ แก้วปลั่ง ๘๒๘-๘๓๐
 - ง. เรื่องการศาสนา ของนายปรีกษ์ แก้วปลั่ง ๘๓๐-๘๓๑
 - จ. เรื่องเกี่ยวกับ กรมมหาดไทย ของนายโสภณ สุภธีระ ๘๓๑-๘๓๓
 - ฉ. เรื่องการวางระเบียบข้าราชการกระทรวงธรรมการ ของนายโสภณ สุภธีระ ๘๓๓-๘๓๔
 - ช. เรื่องควงตราไปรษณีย์ ของ ค. สวงพะยุงพงศ์ ๘๓๔-๘๓๖
 - ซ. เรื่อง กรมพลศึกษา กระทรวงเศรษฐกิจ ของ ค. สวง พะยุงพงศ์ ๘๓๖

๑. ฦ. เรืองสถานทสำหรับ คคษาชนเตรยมมหา
 วิทยาลัย ของนายสวีสช พนธเควมฐ ๘๓๗-๘๓๘
๒. ฦ. เรืองการทงโรงงาน สำหรับ อค่นำมันถว
 เหลือง ของนายสวีสช พนธเควมฐ ๘๓๘-๘๔๐
๓. เรืองร่างพระราชบัญญัติ รัชชูปการ (ฉบับ
 ที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๘๔๓-๘๔๔
๔. เรืองร่างพระราชบัญญัติควบคุมอาชีพกรรม
 กร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเลอน
 พงษ์ โสภณ ๘๔๕-๘๔๕

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๗๘๗	๕	การ	การ
๘๑๗	๑๕	ประธานสภาฯ	ประธานสภาฯ
๘๑๘	๒	(สามัญ)	(สามัญ)
๘๓๕	๖	ทำไป	ทำไม
๘๔๕	๑๖	ซึ่ง	ซึ่ง
๘๕๓	๔	เปลี่ยน	เปลี่ยน
๘๘๘	๑	นั้น	นั้น
๘๘๙	๑๑	จำกัด	จำกัด
๙๒๙	๑๐	สนับสนุน	สนับสนุน
๙๓๖	๒	เพียง	เพียง
๙๕๑	๑๖	แล้ว	แล้ว
๙๕๗	๑๗	ว่า	ว่า

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๓ / ๒๔๘๑ (สมัย) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑
ณพระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๑๒ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๖ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบอยู่เรื่องหนึ่ง คือ นายนาวาโท หลวงนาวาวิจิตร ร.น. ขอลาตลอดสมัยประชุม ด้วยเหตุว่ามีราชการ ต้องไปต่างประเทศ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณารายงานคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาญัตติของรัฐบาลขอรับความเห็นชอบจากสภาฯ ในเรื่อง สนธิสัญญา ระหว่างสยาม กับเปอร์เซียเขตซึ่งคณะกรรมการเสนอมาเป็นการด่วน ข้าพเจ้าจึงได้ใส่ระเบียบวาระมาเช่นนั้น ขอให้ท่านกรรมการชี้แจง

ขุนวรสิทธิ์ ตรีคุณเวทย์ (กรรมการ) : ในเรื่องนี้กรรมการก็ได้ทำรายงานเสนอเข้ามาแล้ว และก็ได้แจ้งไปยังสมาชิกทุกๆ ไปแล้ว

ประธานสภาฯ : เรื่องนี้ทางกรรมการเสนอว่าได้ทำรายงานการพิจารณาเรื่องสนธิสัญญานเสนอมาโดยละเอียดเรียบร้อยแล้ว

นายเทพ โชตินุชิต (ชุฉินธ์) : รายงานกรรมวิธีการพิจารณาสนธิสัญญาแก้ไขทำกันตามแบบที่ปฏิบัติ มาแล้วแต่ครั้งก่อน และว่าด้วยหลักการแล้วกรรมวิธีการแก้ไขไม่ได้มีการแก้ไขส่วนสำคัญในเรื่องสัญญาแต่อย่างใด มีบ้างก็ข้อความในภาษาไทย แต่ส่วนภาษาต่างประเทศนั้นก็ใกล้เคียงไว้ตามร่างเดิม เพราะฉะนั้นเห็นว่าสภาฯ นี้ไม่อาจทำได้ทั้งนี้ นอกจากรับรองรายงานนี้ให้เสร็จไป จึงขอให้ลงมติรับรองรายงานกรรมวิธีการนี้ ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

นายกิมเส็ง สีนอเสก นายฮั่ว ตามไท รับรอง

ประธานสภาฯ : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเชิญที่ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นควรให้ความเห็นชอบในการที่รัฐบาลไปทำสนธิสัญญากับประเทศเยอรมัน ตามอนุสัญญาที่ท่านได้พิจารณาแล้ว ขอให้โปรดยกมือขึ้น ฝ่ายที่ประชุมเห็นว่าควรให้ความเห็นชอบแก่รัฐบาลไปทำสัญญานี้มี ๑๐๘ เสียง

ในวาระต่อไปกระทู้ ๑ ของพระศิวรานุรักษ์ เรื่องใช้ขบสนนระชาตจังหวัดเชียงใหม่

๑๕.๓๖ น.

พระศิวรานุรักษ์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยตั้งข้อไปนคือ

- ๑. เนื่องจากใช้ขบสนนระชาตจังหวัดเชียงใหม่ รัฐบาลจัดการป้องกันรักษาต่อมาจนถึงบัดนี้ ได้ผลอย่างไรบ้าง

ปฏิบัติ เอาใจใส่ในเรื่องความทุกข์ร้อน ของราษฎร ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้า
ได้ทราบว่า ข้าหลวงประจำจังหวัดซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในจังหวัด
นั้นโดยตรง ไม่ได้เอาใจใส่ปฏิบัติต่อกิจการในหน้าที่เช่นไม่ได้ออก
ตรวจตรา ไม่ได้ออกไปเยี่ยมกรายราษฎรเลย และไม่ได้รับรายงานมา
ยังกระทรวงตามพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องถิ่น เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอทราบว่ารัฐบาลเห็นสมควรประการใดบ้างหรือไม่

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ในเรื่องที่เจ้าหน้าที่
ทางจังหวัดจะต้องออกไปทำการดูแลความสุขของราษฎรนั้น มีระเบียบ
ปฏิบัติการกันมาแล้ว และกระทรวงมหาดไทยก็ได้พยายามสอดส่องอยู่
เสมอ หากจะเป็นไปเช่นผู้ตั้งกระท่อม อาจจะเป็นไปบ้าง แต่ว่าทาง
กระทรวงมหาดไทยไม่ทราบข้อเท็จจริงมากมายไปกว่านี้ เขาก็ได้ปฏิบัติ
การตามปกติ

ประธานสภา ฯ : กระท่อมนั้นของนายเชื่อน สวัสดิปาณี เรื่อง
โควค้ายางวัยเขอร์

นายเชื่อน สวัสดิปาณี (ตวัน) : กระท่อมนั้นข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภา ฯ : กระท่อมนั้นของนายเลือน พงษ์โสภณ เรื่อง
ตั้งกิ่งอำเภอภูกระวัง

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระท่อ
ณมรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ตั้งกระท่อมนั้นคือ การตั้งกิ่งอำเภอ
ภูกระวังจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งทางภาวโศกการจะตั้งชนนิน ได้มราษฎร

ขอร้องแก่งแย่งกันเป็น ๒ แห่ง แห่งหนึ่งขอให้ตั้งทางโรงสี อีกแห่ง
 หนึ่งขอให้ตั้งทางสถานีรถไฟ เพราะว่าเหมาะสมกว่า ราษฎรส่วนมาก
 เห็นว่า ถ้าไปตั้งที่โรงสีไม่ยุติธรรม แสกกมีเสกนัยเคลื่อนย้าย จึง
 ใ้ทำเรื่องราวขอร้องให้ ส่งคนไป จากกระทรวงเพื่อพิจารณาข้อเท็จจริง
 ค่าพาหนะจะเสียมากน้อยเท่าใดเขายินยอมออกให้ทั้งสิ้น ขอทราบว่าท่าน
 จะตั้งให้ ผู้ใดไปใด ส่วนข้อเท็จจริงเพื่อให้ ความยุติธรรม ความดำรง
 เรือนของราษฎรหรือไม่ และเพราะเหตุใด

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาด
 ไทยขอตอบรวมกันดังนี้ สถานีที่จะยกตั้งกิ่งอำเภอควรนมเหมาะ
 สมอยู่ ๒ แห่ง คือที่หน้าสถานีรถไฟกึ่งครึ่งแห่งหนึ่ง และที่ข้างโรงสีของ
 นางกิมเฮงอีกแห่งหนึ่ง แต่ที่ถนนหน้าสถานีรถไฟเป็นถนน เมื่อดังถูก
 ฝนน้ำขังมาก จะต้องใช้ เงินค่าขอกินและถมพื้นที่เป็นเงิน ประมาณ
 ๓,๓๓๐ บาท ส่วนที่ถนนข้างโรงสีเป็นถนน ในฤดูฝนไม่มน้ำขังอยู่เลย
 และนางกิมเฮงยอมยกเนื้อที่กิน ๒๖ ไร่ ให้ โดยไม่คิดมูลค่าอย่างใด
 เมื่อความเหมาะสมของ สถานี ๒ แห่งทั้งสองแห่ง เช่นนี้ ทางกรมจึงได้
 เลือกเอาสถานีซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าเป็นที่ตั้งกิ่งอำเภอ ส่วน
 ที่ขอให้ตั้งข้าราชการในกระทรวงออกไปสอบสวนพิจารณา เห็น
 ว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไร เพราะเรื่องนั้นข้าหลวงประจำจังหวัด ผู้
 บังคับกองตำรวจ และนายอำเภอผู้ใหญ่ ใ้ออกไปสอบสวนพิจารณา
 โดยรอบคอบแล้ว ประกอบด้วยสถานีทั้งสองแห่งก็อยู่ห่างกันประมาณ

๕ เส้นเท่านั้น แม้จะเจ็ดดวงก็โคกหนึ่งก็หาโคกทำความเกือกร้อนให้แก่
ราษฎรโดยทั่วไปที่จะมาติดต่อกับกิ่งอำเภอนี้ไม่

๑๕.๔๑ น.

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ความที่ว่าน้ำอาจะ
ท่วมทางหน้าสถานีรถไฟ ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบในทันทีว่าไม่ เป็น
ความจริง เพราะเหตุว่าเมื่อคราวน้ำท่วมนี้ ทางโรงสีท่วมหมดและ
ทางหน้าสถานีแม่น้ำแยก ๆ เท่านั้นเอง เมื่อความจริงเป็นเช่นนั้นแล้ว
จึงอยากจะใคร่ถามว่า ทางกระทรวงมหาดไทยจะกรุณาส่งคนไปสอบ
สวนให้ตามความเป็นจริงคงที่โคกถ้ำมาแล้วหรือไม

พ.ต. หลวงเชวงศกสิสงกรรม วิบูลย์มนตรี : ข้อเท็จจริงสถานี
ที่แห่งใดกลุ่มแห่งใดตอนนั้นเราคงให้เจ้าหน้าที่ของเราไป สอบสวน ซึ่ง
มีข้าหลวงประจำจังหวัดอยู่แล้ว ข้อเท็จจริงไม่ใช่ว่าที่ ๆ หน้าสถานีนี้
น้ำท่วม แต่จริงเวลาท่วมฝนตกมีน้ำขังได้ ซึ่งที่ ๆ เขาอยากให้น้ำไม่
ขัง แต่ในกรณีที่เกิดน้ำท่วมมันอาจจะเกิดท่วมด้วย กันหมดทั้งนั้นก็ได้
อีกประการหนึ่ง เมื่อกันตม คังกะที่ตาม โคกปากพิงไปว่า มีเล่ห์เหลี่ยม
ประการใดหรือไม่ ข้าพเจ้าขอเรียนเพิ่มเติมว่า ได้สอบสวนมาแล้วมี
เรื่องราวข้าพเจ้าได้นำมาด้วย พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม
ประการใดเลย

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ที่ข้าพเจ้าถามก็

คือถามว่าอย่างนั้น ทศขอเมื่อก่อนยังไม่ตรงคำถามก็ คือว่า ถามว่ายักนั้น
ปรากฏความจริงว่าเมื่อคราวน้ำท่วมทางรถไฟ เมื่อ เดือนนั้นปรากฏ
ว่า ทางโรงสีน้ำท่วมและทางหน้าสถานีรถไฟน้ำไม่ได้ท่วมเช่นนั้นเช่นนี้
ขอถามจะใคร่ทราบว่า เมื่อความจริงเป็นเช่นนั้นแล้ว ทางกระทรวงมหาด
ไทยจะให้ความยุติธรรมแก่ราษฎร คือส่งคนไปสอบสวนเพื่อให้ความ
ยุติธรรมแก่ราษฎรได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : เวลานี้ความจริง
จะเป็นอย่างไร ก็สอบสวนไม่ได้ ด้วยเหตุว่าได้มีการโอน ให้กันโดย
เรียบร้อยแล้ว

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ถ้าหากว่าจะตอบ
อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ประสงค์ที่จะถามต่อไป

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายเชื่อน สวัสดิปัญญา กระทู้ที่ ๕

นายเชื่อน สวัสดิปัญญา (ตรัง) : ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายเลือน พงษ์โสภณ เรื่อง
สิทธิของข้าราชการสามัญและวิสามัญ

๑๕.๔๔ น.

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้
ถามนายกรัฐมนตรีกังต่อไปใน ข้าราชการที่ทำงานอยู่ในกรมกองต่าง ๆ

เขตอำนาจราชการสามัญและวิสามัญ เพราะเหตุใด จึงต้องแบ่งออกเป็นสองประเภท จะรวมกันเป็นประเภทเดียวเสียได้ไหม ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด

พระยาสำเร็จกรมย์ รัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบว่า การแบ่งประเภทข้าราชการได้ เป็นไป ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๘ เพื่อความสะดวกแก่ราชการ ข้าราชการสามัญและวิสามัญจะรวมเป็น ประเภทเดียวกันไม่ได้ เพราะว่าจะไม่สะดวกแก่ราชการ

นายเลื้อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอซักข้อไปว่า ในการที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่าจะทำให้เป็นประเภทเดียวกันนั้นได้ แล้ว แต่ถ้าหากว่าอย่างข้าราชการกรมรถไฟซึ่งอาจทำเป็นประเภทเดียวกันได้ ซึ่งหมายความว่าพวกช่างโดยมาก ทางราชการก็เรียกว่า ข้าราชการสามัญและวิสามัญเหมือนกัน แต่ส่วนทำกิจการงานนั้นก็ทำกิจการงานให้ รัฐบาลใน ทำนองเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ทำไมจึงต้องแยกว่าพวกช่างเป็นวิสามัญและข้าราชการเขียนหนังสือเป็นข้าราชการสามัญ

พระยาสำเร็จกรมย์ รัฐมนตรี : ตำแหน่งที่ผู้ถาม เมื่อเป็น ข้าราชการ รัฐพาณิชย์ ซึ่งมีกฎหมายไว้ โดยเฉพาะ อีกส่วนหนึ่งแล้ว ที่บัญญัติหาเพื่อสะดวกแก่กิจการทางราชการหรือ ขอตอบว่า ข้าราชการที่จำเป็น ต้องแบ่งเป็นสามัญ หรือวิสามัญนั้น ตำแหน่งราชการมี

ช่วยกันทำลายตำแหน่ง ย่างตำแหน่งเราจะทำให้เหมือนกันไม่ได้ ด้วยเหตุว่าข้าราชการสามัญจะต้องประกอบด้วยคุณภาพตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน เช่นว่า มีสัญชาติเป็นไทย หรือว่าต้องมีความรู้ชั้นมัธยมศึกษาวิบุรณ เป็นต้น ส่วนตำแหน่งราชการย่างตำแหน่งเป็นชาวต่างประเทศก็มี หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นวิสามัญ เช่นว่า ผู้คุม ภารโรง ภารโรงเหล่านี้ ซึ่งเราจะไปถืออย่างสามัญไม่ได้

๑๕.๔๖ น.

นายเลออน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอซักถามต่อไปว่า อย่างนี้คือ จะเป็นข้าราชการสามัญ หรือวิสามัญ ก็ตาม ข้าราชการทั้งสองประเภทนี้ก็ทำงานให้ชาติประเทศเช่นเดียวกัน ก็เห็นว่าควรจะให้เสมอ ให้เป็นไป ได้ แต่เพราะในการที่เห็น ไปไม่ได้ เช่นนี้ เพราะเหตุใด

พระยาสำเร็จภิมย์ รัฐมนตรี: ที่ผู้ถามนั้นอยากทราบว่า ประสงค์อะไร คือประสงค์ถามในเรื่องข่าเห็นข่านาญ หรือประสงค์ถามอย่างไร

นายเลออน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา): คือมีว่าอย่างนี้ ข้าราชการสามัญ หรือวิสามัญ ต่างกัน อย่างนี้ สามัญ มีสิทธิที่จะได้ ข่าเห็นข่านาญ ซึ่งวิสามัญไม่มี สิทธิข่าเห็นข่านาญ แต่สิทธิอื่น ๆ ก็ไม่มีเหมือนกัน เป็นต้นว่า ในกรมรถไฟ เป็นต้น สิทธิในการขึ้น

รถอะไรต่าง ๆ ต่างกันมาก ถ้าหากว่า เป็นสามัญสติทริเหล่านักย่อหระ
ไ้ รัยเท่ากันหมด ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสงสัยอยากจะทราบ

พระยาสำเร็จภรมย์ รัฐมนตรี : ในเรื่องข้าราชการรัฐพาณิชย์
นั้นได้คอยแล้วว่าไ้ มีกฎหมายบัญญัติไว้ อีกส่วนหนึ่งต่างหาก สำหรับ
ในเรื่องข้าเห็นข่านาญ ก็ไ้ มีพระราช บัญญัติลักษณะ ข้าเห็นข่านาญ
บัญญัติไว้ โดยแจ่มแจ้งแล้ว ใครต้องลักษณะอย่างไ้ก็ต้องให้ เป็นไป
ตามพระราชบัญญัติคน

ประธานสภาฯ : กระทบไปของนายปรักษ์ แก้วปลั่ง เรื่องการ
สำรวจภาวะกสิกร

๑๕.๔๘ น.

นายปรักษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ รัฐบาลจะสำรวจแก่สภาวะชาว
กสิกรทุกครัวเรือนเพื่อให้ทราบว่า

- ก. ครัวเรือนใดมีจำนวนข้าวเปลือกสำหรับบริโภคเท่าไร
- ข. ครัวเรือนนั้น ๆ มีคนกินกี่คน
- ค. ครัวเรือนนั้น ๆ มีหนสนมากน้อยเพียงไร
- ง. ข้าวเปลือกที่มอยนั้นจะพอกินไ้ กี่เดือนกวัน
- จ. คนที่ไม่ใช่ชาวกันเลย ต้องหาเข้ากินค้ำปากหลังคาเรือน
กวันจะไ้หรือไม่ เพราะเหตุไ้

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กระทรวงมหาดไทยขอขอรวบรวมกันกันกัน การสำรวจเช่นนั้น จะต้องใช้เวลาใช้คนและใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่ผลที่ได้ ไม่ได้ยังประโยชน์อันใดให้คนกัน นอกจากเพื่อทราบว่าราษฎรอดคักคักคัก ในเรื่องข้าวบริโภคเพียงใดเท่านั้น การที่ราษฎรต้องประสบความยากแค้นในเรื่องข้าวบริโภค ก็ได้มีพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ และระเบียบการให้รัฐบาลทำการช่วยเหลืออยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นอย่างไรที่จะต้องวางวิธีการสำรวจเป็นการใหญ่ให้ เป็นการยุ่งยากและสิ้นเปลืองซึ่งที่ใดก็ได้มาแล้ว

๑๕.๕๘ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามนี้ ก็โดยมีความประสงค์อยากจะให้รัฐบาลได้ทราบว่าราษฎรพลเมืองของประเทศนี้มีฐานะเป็นอย่างไร ยากจนกันแค่ไหนอย่างไร โดยเหตุนี้สมเด็จพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองดูแลช่วยเหลือราษฎรนั้นเท่าที่เห็นมาแล้ว เจ้าหน้าที่รายงานมาโดยไม่เป็นความจริงเลย ทางรัฐบาลตามไป เจ้าหน้าที่ก็ไม่อยากที่จะให้มีการที่จะต้องทำงานมาก ก็รายงานมาว่าราษฎรไม่ยากจนเลยเช่นนั้น เป็นต้น แต่ที่แท้จริงนั้นราษฎรบางตำบลชาวก็ไม่จะมีกิน โดยเหตุนี้

ข้าพเจ้าขอร้องให้ทางรัฐบาลจัดการสำรวจ ข้าพเจ้าขอทราบว่าในการที่จะสำรวจนั้นจะใช้กำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับราษฎรสำรวจให้ละเอียดถี่ถ้วนเสนอตามลำดับมาจะได้หรือไม่

พ.ต. หลวงเซวณศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ระเบียบการสำรวจ เราได้มีกฎหมายอยู่แล้วทั้งที่ได้คอยมาแล้ว แต่ว่าจะสำรวจกันเป็นการใหญ่เช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเห็นจะหลายขี้นกว่าจะรู้เรื่องแล้วเมื่อข้ามปีไปแล้วก็ต้องหวนมาสำรวจใหม่ เป็นต้นว่าสำรวจบ้านนี้ ในนี้ ขี้นหน้าก็ต้องสำรวจใหม่ วิธีการเช่นนั้น เข้าใจว่าแม่เจ้าหน้าที่เวลานคงจะไม่มีพอจะทำให้ เว้นไว้แต่ว่าเมื่อเรื่องที่ไหนก็ส่งไป เพราะมีแบบที่จะต้องรายงานอยู่แล้ว

ประธานสภาฯ : กระทั่งข้อไปของนายปรักษ์ แก้วปลั่ง เรื่อง การศาสนา

๑๕.๕๑น.

นายปรักษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้คือ

๑. ศาสนาของชาวต่างประเทศได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างไร เช่น หนังสือเผยแพร่ศาสนา แจกให้ ราษฎร ทั่วๆ ไป ได้ เรียนรู เรื่อง ศาสนา เพื่อเพื่อความเลื่อมใส ข้าพเจ้าขอทราบที่รัฐบาลสยามจะทำการส่งเสริมศาสนาเหมือนชนชาวต่างประเทศได้หรือไม่

๒. หนังสือต่าง ๆ ทุกเล่มที่เกี่ยวข้องกับ ศาสนาพุทธ ซึ่งขายโดย
ราคาถูกเท่ากันจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๓. วิกต่าง ๆ ตามชนบทโดยมาก พระภิกษุ สามเณร ที่ไม่มี
เครื่องอุปโภคบริโภคการศึกษาธรรมวินัย เช่นไม่มีหนังสือเขียนคัม ข้างเจ้า
ชยาคทราบายว่า รัฐบาล จะแจกหนังสือ ที่พระภิกษุ สามเณรจำต้องเรียนรู
และปฏิบัติไปให้ เป็นสมัคย์ของวิกต่าง ๆ ทุกวิกตามชนบททุก หัวเมืองจะ
ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี : กระทรวงธรรมการขอประ
ทานตอบว่า

๑. การพิมพ์หนังสือเพื่อ เป็นการเผยแพร่ ศาสนา โดยแจกแก่
ราษฎรนั้น ทางการ แห่งคณะสงฆ์ และประชาชนผู้มีจิตศรัทธาได้
จัดการพิมพ์ออกเผยแพร่เป็น จำนวนมาก จำแจกไปยังอารามต่าง ๆ
ตลอดจนประชาชนทั่วราชอาณาจักรอยู่แล้ว

๒. หนังสือ เช่นว่านั้น ทางการแห่ง คณะสงฆ์ ได้ จัดการ แต่ง
และพิมพ์จำหน่าย ด้วยราคาเขาว อยู่แล้ว ที่จะให้ ราคาถูก ถึงเท่ากัน
นั้นทำไม่ได้ เพราะจะต้องคำนึงถึงค่าขนส่งและค่าหมกเป็ดอื่น ๆ

๓. ได้ปฏิบัติอยู่ตามสมควรแก่การเงิน

ประธานสภา ฯ : กระจุกต่อไปของนายโสภณ สุภวัตร เรื่อง
กฤษฎีกากรมมหาดไทย

๑๕.๕๕ น.

นายโสภณ สุภวัระ (ขอนแก่น) : สำหรับคำถามข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอถอน ขอดถามข้อ ๒ ข้อเกี่ยวกับ ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้คือ ในอำเภอชั้นนอกแทบทุกอำเภอในทุกวันนี้ไม่มีมีการโรงเรียนและรักษาความสะอาด กรมการอำเภอ ตลอดจนเสมียนพนักงานต้องช่วยกันออกเงินจ้างภารโรงเอง ครั้นจะไม่ให้ก็ไม่ไ้ เพราะไม่มีใครดูแลรักษาความสะอาด จึงขอเรียนถามว่ารัฐมนตรีได้ทราบความจริงข้อนี้หรือไม่ เมื่อไร จะจัดให้มีงบประมาณสำหรับการนี้

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : กระทรวงมหาดไทยขอตอบดังนี้ ในเวลานี้แม้ข้างแห่งที่ไม่มีมีการโรงเรียนรักษาความสะอาดสถานที่ว่าการอำเภอก็ดี แต่ก็ได้มีตำแหน่งสำรวจทั่ว อำเภอหรือคนใช้ อำเภอซึ่งได้ กระทบหน้าที่เช่นเดียวกับภารโรง อยู่แล้ว จึงอยู่ตำแหน่งนี้ยังมีไม่ครบถ้วนทุกอำเภอ แต่ก็ได้ อยู่ใน ความพยายามของกระทรวง มหาดไทย ที่จะดำเนิน การให้ เวิร์บรียคือไป ส่วนที่ว่า กรมการอำเภอ ตลอดจนเสมียนพนักงานต้องออกเงินช่วยกันจ้างภารโรงนั้น กระทรวงมหาดไทยไม่เคยทราบเรื่องทำนองนี้เลย

๑๕.๕๖ น.

นายโสภณ สุภวัระ (ขอนแก่น) : ในกรณีอำเภอที่ยังไม่มี

ตำรวจอำเภอก็มีเงินพิเศษ มีเงินรายได้ของอำเภอ ในขณะที่ไม่มี
งบประมาณ กระทรวงมหาดไทยจะกรุณาจ่ายเงินพิเศษให้ ทำการจ้าง
ผู้ทำความสะอาดแทนตำรวจตระเวนชายแดนหรือไม่

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: สำหรับเงินรายได้
พิเศษ แล้วแต่อำเภอเขาจะจัดการกันเอง

นายโสภณ สุภวัชร (ขอนแก่น): ตามระเบียบ มีอยู่ว่า
สำหรับเงินรายได้ พิเศษกระทรวงมหาดไทยได้วางระเบียบ จ่ายเป็น ราย
การโดยเฉพาะไม่มี ระเบียบให้จ่ายได้ ถึง การจ้างคน สำหรับ ทำความ
สะอาดได้ เพราะฉะนั้นจะวางระเบียบเงินอื่นในเรือนจะได้อีกหรือไม่
เพราะเดิมไม่มี

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ถ้าได้มีการร้อง
ขอขึ้นมา กระทรวงมหาดไทยก็จะได้พิจารณาด้วย

ประธานสภา ฯ: กระทู้ต่อไปของนายโสภณ สุภวัชร เรื่อง
การวางระเบียบข้าราชการกระทรวงธรรมการ

นายโสภณ สุภวัชร (ขอนแก่น): สำหรับกระทู้ข้อ ๒ ข้าราชการ
เจ้าชอนดอน ขอถามข้อ ๑ และข้อ ๓ ข้าราชการขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้

๑. ปรากฏว่า ตามอำเภอต่าง ๆ ธรรมการอำเภอ นักเขียนครู
ประจำเขตมาทำงานประจำแทนเสมียนธรรมการที่ไม่มี ทำให้ครูเหล่านี้
นั้นคงเสียประโยชน์ กล่าวคือไม่มีโอกาสสอบเลื่อนวิทยฐานะได้

เช่นเดียวกับเมื่อทำการสอนอยู่ ขอเรียน ตาม ว่าเพื่อ เป็นการ คอย แทน
กระทรวงธรรมการจะปรียให้ข้าราชการประจำชาติ ที่ทำการ แทน เสมียน
ธรรมการอำเภออยู่ณคนเป็นข้าราชการชั้นจัตวาสามัญหรือไม่ เพราะ
เหตุใด ถ้าไม่ปรียให้ เป็นข้าราชการชั้นจัตวาสามัญได้ จะหาข้อคอบ
แทนใดหรือไม่ เพราะเหตุใด

๒. เงินศาสน สมบัติที่กรมธรรมการเป็นผู้ เก็บรักษาไว้ ก็มี เป็น
จำนวนมาก แต่ที่ปรากฏว่าเจ้าคณะจังหวัดก็ เจ้าคณะแขวงก็ ทา
ได้ รัชค่า เครื่องเขียน สำหรับคิกค้อ และใช้ ใน กิจธุระ ของพระสงฆ์ ไม่
ต้องจัดการขอหาเอง ขอเรียนตามว่า กระทรวงจะตั้งงบประมาณค่าใช้จ่าย
สอยเกี่ยวกับเครื่องเขียนให้แก่พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์ ได้ดำรงตำแหน่ง
เจ้าคณะมีได้หรือไม่เพราะเหตุใด ถ้าได้จะเริ่มให้ตั้งแต่เมื่อไร

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี : กระทรวง ธรรมการ ขอ
ประทานตอบว่า

๑. ทางการยังไม่อาจปรียให้ เป็นข้าราชการชั้นจัตวาได้ เพราะ
มีกฎหมายบังคับอยู่ ส่วนการคอยแทนนั้น ถ้าปรากฏว่าได้ผลแห่งงาน
ก็ ก็มีโอกาสดูเลอนอนคยเงินเคอนซึ่งอำนาจในการนี้อยู่แก่จังหวัดแล้ว

๒. ภิกษุซึ่งมี สมณศักดิ์ และดำรง ตำแหน่ง เจ้าคณะนั้นยอมได้
รับนิตยภัตตามสมควรแก่ศักดิ์และตำแหน่งอยู่แล้ว

ประธานสภา ฯ : กระที่ ค้อไปของนายกายสงวน พะยงพงศ์เรือง
ทวงตราไปรษณีย์

ของกระทรวงกลาโหมได้โดยดำริที่จะสร้างแอสตัมป์ เพื่อหาเงินมาบำรุง กองทัพดำเนินการไปถึงไหนแล้ว

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านถามนายกรัฐมนตรี นี่ท่านถาม เลยไป ขอให้ท่านถามสำนักนายกรัฐมนตรี

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ก่อนที่ข้าพเจ้าชี้แจง ว่าในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าถึงกระทู้ถามเจ้าหน้าที่ได้ทำความเข้าใจกันแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เจาะจงเฉพาะกรมไปรษณีย์ ตามโดยทั่วไป เมื่อเจ้าหน้าที่ผ่านกระทู้มาแล้ว ครั้นประธานฯ กลับซักข้อ ข้าพเจ้าก็ไม่ถามต่อไป

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านจะถามไปอย่าง นั้น ทางนี้ไม่ได้เตรียมมาตอบนี้เป็นการลำบาก กระทู้ต่อไป ของ นาย คายสงวน พะยุงพงศ์ เรื่องกรมพัสดุ กระทรวงเศรษฐกิจ

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจดังต่อไปนี้คือ สยามอุตสาหกรรมเป็นร้านของกระทรวงเศรษฐกิจ สามารถจะขายสินค้าไทยให้แก่กรมพัสดุได้เท่ากับราคาของพ่อค้าที่ส่งแก่กรมพัสดุ แต่กรมพัสดุไม่ติดต่อกับร้านนี้ได้ ส่งเสริมสินค้าเต็มที่ จะเป็น ความจริง หรือไม่ เพราะเหตุใด

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี : รัฐบาล ขอตอบว่า ไม่เป็นความจริง

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของ นายสว่าง สนิทพันธ์ ไม่มา
กระทู้ต่อไปของนายสุวิชัย พันธเศรษฐ เรื่องสถานที่สำหรับศึกษาชั้น
เตรียมมหาวิทยาลัย

๑๖.๐๒ น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : กระทู้ค้างมาตั้งแต่
ยกอน ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ
กระทู้ต่อไป คือ ข้าพเจ้า ขอทราบว่า ทาง การใดเตรียมสถานที่สำหรับ
ศึกษาบหลักรัฐบาลใหม่ได้เข้าเรียนชั้นเตรียมมหาวิทยาลัยหรือไม่ และ
ถ้าหากได้เตรียมพร้อมที่จะตั้งแล้ว ขอทราบต่อไปอีกว่าสำหรับจังหวัด
ต่าง ๆ ได้มีการที่จะจัดตั้งขึ้นในใดบ้างหรือไม่ เพราะเหตุใด

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี : กระทรวงธรรมการขอประ-
ทานตอบว่าได้เตรียมไว้แล้วเฉพาะในจังหวัดพระนครและธนบุรี ในจ้ง-
หวัดต่าง ๆ ยังไม่มีการที่จะจัดตั้งขึ้น เพราะเท่าที่จัดเตรียมไว้แล้วก็เป็น
การเพียงพอแก่ความต้องการของชั้นอุดมศึกษาแล้ว ถ้าจะกระจายออก
ไปจัดตามจังหวัดต่าง ๆ จะสิ้นเปลืองเงินไปโดยได้ผลไม่คุ้มค่า

๑๖.๐๓ น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ตามนโยบายของ
รัฐบาลได้เคยแถลงไว้ว่าการศึกษาระพยายามให้ก้าวหน้า แต่เมื่อตาม

ที่รัฐมนตรีได้ตอบมา เช่นนี้ ก็หมายความว่าเราจะดำเนินการศึกษาได้ ใน
วงอันจำกัดก็เหมือนเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอทราบแต่เพียงว่า รัฐบาลได้
คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้ที่จะต้องเดินทางเข้ามาศึกษาภายในพระ-
นครและเมื่อท่านทราบเช่นนี้แล้วท่านจะมีทางใดแก้ไขให้ เป็นไปก็ด้วย

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: กระทรวงธรรมการขอประ-
ทานตอบว่า กระทรวงธรรมการได้พยายามเสมอที่จะบำรุงการศึกษาให้
ก้าวหน้าไปแต่การเตรียมคนนั้นเราคงคิดว่า เขาเตรียมไปเพื่อจะเข้า
มหาวิทยาลัย ที่มหาวิทยาลัยรับได้ แต่เมื่อเช่นเช่นนี้แล้วเราเตรียม
กันมาก ๆ การที่เตรียมแล้วจะไปไหนมันเป็นการลำบาก ส่วนการที่จะ
เดินทางเข้ามาศึกษาในกรุงเทพฯ นั้นจึงยอมลำบาก ต้องขอรอดจนเรือ
มา แต่บางคนอยากได้ความรู้ บางคนได้ ไปถึงฟิลิปปินส์ ไปถึงไหน
ก็ไหน ยิ่งลำบากกว่าที่จะเข้ามากรุงเทพฯ ก็ยังทำได้

นายสุวิชัย พันธุ์เกษม (เชียงใหม่): ตามที่ท่านรัฐมนตรี
ได้ตอบว่าสถานศึกษายังไม่พอที่จะรับ พวกท่านก็ยอมส่อให้เห็นว่า
ทางรัฐบาลไม่พยายามที่จะขยายกิจการให้ กว้าง ขวาง ข้างขึ้น ก็
เมื่อเช่นเช่นนี้แล้วจะถือว่าได้ดำเนินการให้ เป็นไปตามนโยบายได้อย่าง-
ไร ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลตอบ

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: การขยายมากมายไม่ใช่
ขยายโรงละครมหรสพ ตั้งเก้าอี้แล้วก็ไปนั่งจนเต็ม จะต้องมีเครื่องมือ
ด้วย ก็แก้มือทั้งสองสิ่งอาจจะไม่เรียบร้อย ยิ่งไปหมด ทั้งนี้ไป

เพราะเอาครูที่โหนดมาสอน เพราะไม่ทันจะเอาครูที่ยังไม่ถึงที่ ยังไม่สุก
ผู้ ท้อออกจากมหาวิทยาลัยก็ใช้อะไรไม่ได้

๑๖.๐๖ น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชิงใหม่): การที่ท่านรัฐมนตรี
ธรรมการได้ตอบมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ตรงกับที่ข้าพเจ้าต้องการทราบ
ที่ท่านบอกว่าไม่มีครูอะไรเช่นนั้นหรือว่าไม่มีเงิน ท่านจะดำเนินการเช่น
นั้นข้าพเจ้าขอทราบว่า รัฐบาลคณะพยายามส่งคนไปศึกษาชั้นมัธยม
จำนวนเท่านี้แล้วยังไม่เพียงพอ อีกหรือ แล้วทำอย่างไรจึงจะเพียงพอ
ทำอย่างไรจึงหาขยาย แล้วทำอย่างไรจึงจะให้เงินไปตามพระราช
บัญญัติของ มหาวิทยาลัยว่ามีปริญญาโทปริญญาเอกอะไร หรือว่าทำ
ไว้สำหรับใครๆ เท่านั้นเอง

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: รัฐบาลได้เพิ่มขั้วระมาณ
อยู่เสมอ นักเรียนเราก็ส่งไปเป็นก่ายเป็นกอง แต่ว่าเพิ่งส่งไป ๒ ปี ยัง
เรียนไม่จบ แล้วจะมาเรียนครูที่โหนดได้

ประธานสภา ฯ : ท่านถาม ๓ คนแล้ว กระทบใจของนายสุวิชัย
พันธเศรษฐ เรื่องการตั้งโรงงานสำหรับชกน่านมถวเลดขง

๑๖.๐๘ น.

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชิงใหม่): กระที่นักเช่นเคย

กัน คือ ค้างมาตั้งแต่ปลายปี ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเศรษฐกิจการตั้งต่อไปนี้คือ เพื่อเป็นการส่งเสริมการเพาะปลูก
พืช ผลตาม นโยบายของรัฐบาล ข้าพเจ้าขอทราบว่า ในเวลานี้ จังหวัด
เชียงใหม่ ให้นิยมการเพาะปลูกถั่วเหลืองทั่วชนทุกที่ รัฐบาลได้ทำ
การจัดตั้งโรงงานสำหรับอัดน้ำมัน ถั่วเหลือง เพื่อให้ ผู้ที่เพาะ ปลูกถั่ว-
เหลืองได้ขายพืชผลที่ทำได้ โดยที่คนกลางที่จะหาถ้าไร่บ้างหรือไม่
หาก รัฐบาลได้ทำที่ จะตั้ง ขอทราบว่า จะลงมือดำเนินการได้เมื่อใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ : รัฐบาลขอตอบดังนี้ กระทรวงได้ เบิก ของปรมูล ราคาแล้ว
จะ ได้ รัยเครื่องจักรมาในชั้น ถ้าผู้ขาย เครื่องจักร ปฏิบัติ ถูกต้อง ตาม
สัญญาแล้ว โรงงานนี้จะเก็บเครื่องได้ ในเดือนพฤษภาคมนี้หน้า

นายสวิชช พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : เมื่อท่านรัฐมนตรี
ได้ตอบว่าจะตั้งโรงงานไว้ ที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าก็ขอซักต่อไปว่า ทาง
รัฐบาลจะจัดที่สำหรับไว้ ถั่วเหลืองที่ส่งมาอัดน้ำมันตาม จังหวัด ที่ถูกส่ง
มาจะ ได้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ : แล้วแต่กรณีก่อน

ประธานสภา : หมควาระกะที่ ต่อไปข้าพเจ้าได้รับญาติที่ควน
ของนายสวิชชคนหนึ่ง แล้วนายเทพอีกคนหนึ่ง มี ดู รมองถูกต้องแล้ว
ขอให้เอาพระราชบัญญัติรัชชูปการ พ.ศ. ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

พิจารณาที่อื่นแล้ว ก็ของนายเทพมออีกอันหนึ่งว่า เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติ รัชชูปการเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมกรรมกร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเลอณ พงษ์ โสภณ มีชื่อมาเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดมีความเห็นขัดข้องหรือไม่

๑๖.๑๐ น.

นายทองใบ สุกนธกนิษฐ (กระยี่): คำขอ ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเป็นรัฐบาลขอมากกว่า ไม่สมควรสมาชิกจะมาขอ จึงไม่เห็นพ้องด้วย เพราะเป็นร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลเอง

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (เชียงใหม่): ตามที่ข้าพเจ้าเสนอญัตติก่อนขอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระเกี่ยวกับเงินรัชชูปการฉบับที่ ๕ ที่เสนอเข้ามา โดยคณะกรรมการเรื่องเที่ยว ข้าพเจ้ามีเหตุผลว่า การเก็บเงินรัชชูปการตามพระราชบัญญัติเดิมจะต้องสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๐ กันยายนปีนี้ที่ร่างพระราชบัญญัติรัชชูปการ ของรัฐบาลที่เสนอมานี้มีหลักการที่จะแก้ไขการปรับทั่วกัน คือจากร้อยมาเป็น ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งพวกเราได้พยายามร่ำร้องกันเป็นหนักหนา ซึ่งถ้าหากว่าเราคำเนินการตามระเบียบวาระต่อไปแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าอีก ๘ หรือ ๑๐ ครั้งจึงจะถึงระเบียบวาระอื่น เมื่อพ้นกำหนดคนนั้นไปเจ้าหน้าที่ก็จะเร่งรีบแล้วปฏิบัติตามกฎหมายเดิม แล้วกฎหมายรัชชูปการเมื่อสภา ฯ เวารับหลักการแล้ว

เราจะต้องเสนอไปให้กรรมาธิการของสภาฯ พิจารณาอีกชั้นหนึ่ง เมื่อ
 กรรมาธิการพิจารณาแล้ว จึงจะ เสนอมาสู่สภาฯ ลงมติในวาระที่ ๒
 และที่ ๓ แล้วรัฐสภาต้งจะ ดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔
 คือเพื่อออกประกาศใช้ เป็นกฎหมายต่อไป มีใช้จะประกาศใช้ ในทันที
 ใด เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะรอต่อไปอีกจนถึงระเบียบวาระแล้ว ก็กลัว
 ว่าผล ที่จะได้ รับแก่ราษฎร คือผลที่จะ กระตุ้น ชื่นน้อจจะไม่ได้รับ
 และเป็นการยุ่งเหยิงแก่การปฏิบัติของเจ้าพนักงาน เพราะฉะนั้นจึงเสนอ
 ขอให้เอาร่างพระราชบัญญัติระเบียบขึ้นพิจารณา ก่อนระเบียบอื่น คือเพราะ
 เหตุว่าร่างพระราชบัญญัติวิธีชงูปรการ กำหนด เอา เกอนกันยายนเป็นหมก
 เขตต์ เหตุผลมีอย่างนี้

นายพล แสนสระดี (ขอนแก่น) ในการเสนอเปลี่ยนแปลงระเบียบ
 วาระเช่นนี้ ไม่เห็นน่าจะต้องอภิปรายกันเสียเวลาเปล่า เพราะฉะนั้นข้าพ-
 เจ้าขอเสนอให้ลงมติ

นายทอง กันทาธรรม นายเทพ โชติินุชิต รัยรอง
 ประธานสภาฯ: มีผู้ขอเสนอให้ลงมติ ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม
 นวนจตุย ผู้ใดเห็นว่าควรจะให้เปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ เอาร่างพระราช
 บัญญัติวิธีชงูปรการขึ้นพิจารณาก่อน แล้วัดไปเอาร่างพระราชบัญญัติ
 ของนายเลอน พงษ์ โสภณ ขอให้ไปรคยถมือชน

สมาชิกยกมือ ๗๐ คน
 ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยถมือชน

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาฯ: เช่นอื่นให้เปลี่ยนระเบียบวาระ ขอให้เฝ้าร่างพระราชบัญญัติรัฐชูปการชนพิจารณา

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติรัฐชูปการฉบับที่ ๔ พุทธศักราช ๒๔๘๑ โดยมีหลักการว่า เพื่อเลิกเก็บเงินรัฐชูปการในอัตราที่คูณ และถ้าชำระภายหลังเดือน พฤศจิกายน แห่งปี นั้นเอง ให้เก็บเงินเพิ่ม ร้อยละ ๒๕ และถ้าชำระภายหลังเดือน มีนาคม แห่งปี ร้อยละ ๕๐ แทน

เหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า ในการเก็บเงินรัฐชูปการจากผู้นำเงินมาชำระภายหลังกำหนดในอัตราที่คูณนั้น สมควรเลิกเพื่อเป็นการผ่อนผันภาระให้แก่ผู้ถูกปรับเพราะค้างรัฐชูปการ จึงแก้จากอัตราปรับที่คูณเป็นเก็บเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ และร้อยละ ๕๐ แทนตามเวลาที่นำเงินมาเสียนั้น

การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็โดยเหตุที่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหลายท่านใดเสนอร่างพระราชบัญญัติไปให้รัฐบาลรับรองและเมื่อใด พิจารณาก็มีทางที่จะประณตฺ์ประนอมเข้ามาได้ และร่างที่รัฐบาลเสนอมานี้ก็ใกล้เคียงกับความประสงค์ของร่าง ซึ่งทางรัฐบาลได้รับนั้นแล้ว จึงหวังว่าสภาฯ นี้คงจะได้รับหลักการ

๑๖.๑๖ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ชูชัน): ก่อนอื่นเราควรจะขอคุณ

ในการที่ รัฐบาลเสนอ ร่างพระราชบัญญัติ^{๕๓} สภา ฯ แต่ว่าที่ข้าพเจ้า
 อภิปราย^{๕๔} ไม่ได้หมายความว่า จะลงมติคือหมายความว่า จะคัดค้าน
 หลักการ^{๕๕} นี้ ถ้าปกติแล้ว เราควรจะรู้ว่าหลักการ^{๕๖} นี้ หมายความว่าอะไร
 คนอ่านเค้า ๆ คงจะนึกว่าหลักการ^{๕๗} นี้หมายความว่าเพียงว่าจะลดเงินอัตรา
 ค่าปรับ^{๕๘} ที่คุณลงเป็น ร้อยละ ๒๕ และร้อยละ ๕๐ แต่ความจริงนั้นใน
 หลักการ^{๕๙} รัฐบาลเขียนอย่างแคบเหลือเกิน คือว่า หลักการ^{๖๐} มีว่า ขอ
 ท่านได้ ไปรอ่านหลักการ^{๖๑} แยกปรับ^{๖๒} ที่คุณเห็นว่า ถ้าชำระภายหลัง
 เกือบ^{๖๓} พฤศจิกายน^{๖๔} แห่ง^{๖๕} นั้นให้ เกย^{๖๖} ร้อยละ ๒๕ และถ้าชำระภายหลัง
 แห่ง^{๖๗} นั้นเองก็ให้ เกย^{๖๘} ร้อยละ ๕๐ เมื่อการเขียน^{๖๙} กฎหมาย^{๗๐} เป็นหลักการ^{๗๑}
 ตาม^{๗๒} ด้วย^{๗๓} มาเช่น^{๗๔} นี้แล้ว ถ้าหากว่าเรา^{๗๕} รับผิดชอบ^{๗๖} หลักการ^{๗๗} ไป^{๗๘} ดง^{๗๙} แล้ว เรา^{๘๐}
 ไม่สามารถ^{๘๑} จะ^{๘๒} แปร^{๘๓} ญัตติ^{๘๔} ใน^{๘๕} ข้อ^{๘๖} ความ^{๘๗} อัน^{๘๘} ไต่^{๘๙} อัน^{๙๐} หนึ่ง^{๙๑} ใน^{๙๒} ๓^{๙๓} ประการ^{๙๔} นี้^{๙๕} ได้^{๙๖} คือ
 ใน^{๙๗} เรื่อง^{๙๘} เกือบ^{๙๙} พฤศจิกายน^{๑๐๐} เรา^{๑๐๑} จะ^{๑๐๒} แก้^{๑๐๓} เป็น^{๑๐๔} คำ^{๑๐๕} ว่า “มกราคม”^{๑๐๖} อะไร^{๑๐๗} ก็^{๑๐๘}
 ไม่ได้^{๑๐๙} แต่ใน^{๑๑๐} เรื่อง^{๑๑๑} ปรับ^{๑๑๒} ร้อย^{๑๑๓} ละ ๒๕^{๑๑๔} เรา^{๑๑๕} จะ^{๑๑๖} แก้^{๑๑๗} เป็น^{๑๑๘} ร้อย^{๑๑๙} ละ ๓๐^{๑๒๐} หรือ^{๑๒๑} ๔๐^{๑๒๒}
 ก็^{๑๒๓} ไม่ได้^{๑๒๔} ทั้ง^{๑๒๕} นั้น^{๑๒๖} เป็น^{๑๒๗} หลักการ^{๑๒๘} ขอให้^{๑๒๙} สมาสัก^{๑๓๐} ทั่ง^{๑๓๑} หลาย^{๑๓๒} ไต่^{๑๓๓} ไป^{๑๓๔} รด^{๑๓๕} เห็น^{๑๓๖}
 ควีย^{๑๓๗} ที่^{๑๓๘} ท่าน^{๑๓๙} รัฐ^{๑๔๐} มนตรี^{๑๔๑} บอก^{๑๔๒} ว่า^{๑๔๓} ไต่^{๑๔๔} อัน^{๑๔๕} ไต่^{๑๔๖} เรา^{๑๔๗} มา^{๑๔๘} พบ^{๑๔๙} กัน^{๑๕๐} กลาง^{๑๕๑} ทาง^{๑๕๒} เรา^{๑๕๓} ได้^{๑๕๔}
 ผอน^{๑๕๕} ผน^{๑๕๖} ถน^{๑๕๗} น^{๑๕๘} น^{๑๕๙} ทร^{๑๖๐} ส^{๑๖๑} ภา^{๑๖๒} เป็น^{๑๖๓} พระ^{๑๖๔} เศษ^{๑๖๕} พระ^{๑๖๖} ครอบ^{๑๖๗} แก่^{๑๖๘} สภา^{๑๖๙} ฯ^{๑๗๐} และ^{๑๗๑} ด้^{๑๗๒} ด้^{๑๗๓} ด้^{๑๗๔} ด้^{๑๗๕} ด้^{๑๗๖} ด้^{๑๗๗} ด้^{๑๗๘} ด้^{๑๗๙} ด้^{๑๘๐} ด้^{๑๘๑} ด้^{๑๘๒} ด้^{๑๘๓} ด้^{๑๘๔} ด้^{๑๘๕} ด้^{๑๘๖} ด้^{๑๘๗} ด้^{๑๘๘} ด้^{๑๘๙} ด้^{๑๙๐} ด้^{๑๙๑} ด้^{๑๙๒} ด้^{๑๙๓} ด้^{๑๙๔} ด้^{๑๙๕} ด้^{๑๙๖} ด้^{๑๙๗} ด้^{๑๙๘} ด้^{๑๙๙} ด้^{๒๐๐}
 แต่ว่า^{๒๐๑} ข้า^{๒๐๒} พ^{๒๐๓} เจ^{๒๐๔} ำ^{๒๐๕} สง^{๒๐๖} ส^{๒๐๗} ย^{๒๐๘} เป็น^{๒๐๙} หน^{๒๑๐} ก^{๒๑๑} หน^{๒๑๒} ว่า^{๒๑๓} เหตุ^{๒๑๔} ไต่^{๒๑๕} ไร^{๒๑๖} ไร^{๒๑๗} ไร^{๒๑๘} ไร^{๒๑๙} ไร^{๒๒๐} ไร^{๒๒๑} ไร^{๒๒๒} ไร^{๒๒๓} ไร^{๒๒๔} ไร^{๒๒๕} ไร^{๒๒๖} ไร^{๒๒๗} ไร^{๒๒๘} ไร^{๒๒๙} ไร^{๒๓๐} ไร^{๒๓๑} ไร^{๒๓๒} ไร^{๒๓๓} ไร^{๒๓๔} ไร^{๒๓๕} ไร^{๒๓๖} ไร^{๒๓๗} ไร^{๒๓๘} ไร^{๒๓๙} ไร^{๒๔๐} ไร^{๒๔๑} ไร^{๒๔๒} ไร^{๒๔๓} ไร^{๒๔๔} ไร^{๒๔๕} ไร^{๒๔๖} ไร^{๒๔๗} ไร^{๒๔๘} ไร^{๒๔๙} ไร^{๒๕๐}
 มี^{๒๕๑} ว่า^{๒๕๒} ใน^{๒๕๓} เดือน^{๒๕๔} กันยายน^{๒๕๕} มา^{๒๕๖} เป็น^{๒๕๗} พฤศจิกายน^{๒๕๘} จึง^{๒๕๙} อย่าง^{๒๖๐} จะ^{๒๖๑} ทร^{๒๖๒} าย^{๒๖๓} ว่า^{๒๖๔} มี^{๒๖๕} เหตุ^{๒๖๖} ผล^{๒๖๗}
 ประ^{๒๖๘} การ^{๒๖๙} ไต่^{๒๗๐} หมายความว่า^{๒๗๑} เดือน^{๒๗๒} กันยายน^{๒๗๓} ปกติ^{๒๗๔} ผู้^{๒๗๕} เสีย^{๒๗๖} รัช^{๒๗๗} ฐ^{๒๗๘} ฎ^{๒๗๙} ฎ^{๒๘๐} ฎ^{๒๘๑} ฎ^{๒๘๒} ฎ^{๒๘๓} ฎ^{๒๘๔} ฎ^{๒๘๕} ฎ^{๒๘๖} ฎ^{๒๘๗} ฎ^{๒๘๘} ฎ^{๒๘๙} ฎ^{๒๙๐} ฎ^{๒๙๑} ฎ^{๒๙๒} ฎ^{๒๙๓} ฎ^{๒๙๔} ฎ^{๒๙๕} ฎ^{๒๙๖} ฎ^{๒๙๗} ฎ^{๒๙๘} ฎ^{๒๙๙} ฎ^{๓๐๐}
 นั้น^{๓๐๑} เรา^{๓๐๒} เห็น^{๓๐๓} กัน^{๓๐๔} ส่วน^{๓๐๕} มาก^{๓๐๖} ว่า^{๓๐๗} เขา^{๓๐๘} ไม่^{๓๐๙} สามารถ^{๓๑๐} จะ^{๓๑๑} หา^{๓๑๒} เงิน^{๓๑๓} มา^{๓๑๔} ชำ^{๓๑๕} ระ^{๓๑๖} ให้^{๓๑๗} ทั้^{๓๑๘} ทั้^{๓๑๙} ทั้^{๓๒๐} ทั้^{๓๒๑} ทั้^{๓๒๒} ทั้^{๓๒๓} ทั้^{๓๒๔} ทั้^{๓๒๕} ทั้^{๓๒๖} ทั้^{๓๒๗} ทั้^{๓๒๘} ทั้^{๓๒๙} ทั้^{๓๓๐} ทั้^{๓๓๑} ทั้^{๓๓๒} ทั้^{๓๓๓} ทั้^{๓๓๔} ทั้^{๓๓๕} ทั้^{๓๓๖} ทั้^{๓๓๗} ทั้^{๓๓๘} ทั้^{๓๓๙} ทั้^{๓๔๐} ทั้^{๓๔๑} ทั้^{๓๔๒} ทั้^{๓๔๓} ทั้^{๓๔๔} ทั้^{๓๔๕} ทั้^{๓๔๖} ทั้^{๓๔๗} ทั้^{๓๔๘} ทั้^{๓๔๙} ทั้^{๓๕๐}

ว่าเราเปลี่ยนแปลงมากนัก การกระทบกระเทือนในงบประมาณ และมี
อยู่เท่าไรก็ตามจนยาก เท่าที่ทำอยู่เวลานี้เหตุอยู่ คือว่า อาจจะไม่
กระทบกระเทือน หรือกระทบกระเทือน ก็เป็นส่วนน้อย ด้วยเหตุว่าถ้า
หากว่าเราปรับ ลดลงแล้ว ความสามารถในการเสียรัชชูปการ นั้นก็อาจ
ระकिन เมื่อเช่นนั้น แล้วการกระทบกระเทือน งบประมาณ ก็เป็นส่วนน้อย
เพราะฉะนั้นในการที่วางหลักการให้ แคนก็เพื่อจะให้ การกระทบกระเทือน
เป็นไปในทางส่วนน้อย

อีกเหตุหนึ่ง ซึ่งท่านได้ถามนั้นก็คือว่า เพราะเหตุใดถึงได้กำ
หนดเดือนพฤศจิกายน เพราะเดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนซึ่งยังขายข้าว
ไม่ได้ ราษฎรส่วนมากผู้ที่ทำนายังไม่สามารถที่จะหาเงินหาทองมาเสีย
รัชชูปการได้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าถ้าเราจะกำหนดเดือนออกไป เท่าไร
แล้ว ก็ยังไม่มีเงินอยู่นั่นเอง คือหมายความว่า จนถึงเดือน มีนาคม
ก็คงไม่มีเงิน เพราะเหตุว่าเท่าที่ได้สอยสวนได้สถิติเท่าที่เป็นอยู่เวลา
นี้การที่เราได้เลื่อนมาเสมอ ๆ นั้น การเก็บเงินในทางชนบทมิได้ มีการ
ชักข้ออย่างใดเลย การชักข้อในการเก็บเงินนี้ มีอยู่ในทางส่วนกลาง
อยู่ในทางภาคตะวันออกมากกว่า ส่วนอื่น ๆ นั้นไม่ค่อยจะมี คือหมาย
ความว่าส่วนกลางไปมาได้สะดวก มีความรวดเร็วผลลามาก ท่านก็
ไม่ค่อยจะเสียเงินตามกำหนดเวลา ก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงหรือไม่เสีย
เพราะฉะนั้นในการที่ขยายไปในเดือนพฤศจิกายน ก็ถือว่าเป็นเดือนซึ่งพอจะ
จำหน่ายข้าวได้บ้างแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นก็สามารถจะเสียได้บ้าง นอกจาก

นั้นการทำนายมีเวลาต่าง ๆ กันบ้าง บ้างก็ทำก่อน บ้างก็ทำหลัง เช่น
ในภาคใต้ กับภาคกลาง การทำนายก็ไม่ตรงกัน ภาคเหนือกับภาคกลาง
ก็ไม่ตรงกัน . เพราะฉะนั้นการกำหนดเดือนพฤศจิกายน ก็เป็นการ
กำหนดเวลาอย่างกว้าง ๆ

ประธานสภาฯ : จะมีผู้ใดคัดค้านบ้าง

๑๖.๒๓ น.

นายเขื่อน พานิชวิทย์ (พระนครศรีอยุธยา) : ตามที่ท่าน
รัฐมนตรีได้แถลงว่าราษฎรใน ภาคกลางไป มาหาถิ่นสะดวก จึงมีทาง
หลักเลียงเสี่ยภาษีอากรเกี่ยวกับรัชชูปการนั้น ข้าพเจ้าขอแถลงว่าไม่
เป็นความจริง เพราะเหตุว่าตามปกตินี้ ราษฎรในภาคกลางมีการ
ทำนามาก และราษฎรในภาคกลางมีความจน ขาดจนอย่างมากที่สุด
ไม่แพ้อย่างทางภาคอื่น เช่นภาคอีสาน เป็นต้น เพราะฉะนั้นคำกล่าว
ที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวนั้น ไม่ได้กล่าวด้วยความจริงใจเลย ข้าพเจ้าขอ
ประธานอภัยและใคร่จะขอชี้แจงเหตุผลให้ทราบด้วยว่า การทำนาของ
ประชาชนนั้น ย่อมมีการได้ รัชผล แตกต่างกัน ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า
ฤดูกาลของประเทศเรานั้นผิด แผลกแตกต่างกันมาก จึงขอได้คำนึงถึง
ความจำเป็นว่าราษฎรส่วนมากมีอาชีพอย่างไร ในประเทศสยามของเรา
นี้ โดยละเอียดอย่างยิ่งในภาคกลางซึ่งเป็นแหล่งข้าว อู่น้ำ มี
การทำนากันมากที่สุด ทั้งควรพิจารณาด้วยว่า การที่ราษฎร ประกอบ

การถือกรรมมากที่สุด เราจะต้องพิจารณาเป็นพิเศษแลเห็นความจำเป็น
 เป็นพิเศษ แต่ทว่าที่พวกนี้ไม่ได้หมายความว่าราษฎรที่มการทํานาส่วน
 น้อย ส่วนในภาคอื่นนั้นจะได้ รัชสิทธิ์เป็นพิเศษก็หาไม่ แต่ข้าพเจ้าใคร่
 ประวณนาให้ระลึกถึงหลักการสำคัญว่า ราษฎรส่วนมากนั้นเขาทำการ
 กรรมในภาคกลางมากที่สุดเป็นภาคสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นการ
 ทํางานองค่อนที่จะเกี่ยภาษากฎระเบียบนั้นจำเป็นจะต้องระดังถึงภาค
 กลางเป็นหลักสำคัญ และก้อยู่ในคฤหาสน์ของรัฐบาลซึ่งได้เสนอร่าง
 พระราชบัญญัตินั้นเข้ามาว่า จะควรก้อยู่ในเงื่อนไขเพียงไร ข้าพเจ้า
 เองเป็นผู้หนึ่งได้ เป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ โดยนัยนไป ยังท่านรัฐ
 มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แต่ข้าพเจ้าได้กำหนดในเงื่อนไขมกราคม
 แต่ในขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าได้ รัชสิทธิ์ว่าไม่จำเป็น รัฐบาลเกี่ยภาษามาก
 เหมือนกัน ข้าพเจ้าจำคองงตอย แต่ทว่าเมื่อได้เห็นร่างพระราชบัญญัติ
 ฉะบับเขาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกโลมสนัสเป็นอย่างยิ่ง และขอขคุณรัฐบาล
 เป็นอย่างมาก แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่พอใจ เหมือนกันที่ รัฐบาลมากำหนด
 เพียงแค่นั้น เพราะเหตุว่าเงื่อนไขพฤคจิกายนนั้นแม้แต่เพียงชาวเขาที่ราษฎร
 จะเกี่ยก้อยกขงก้อยไม่ไคเลย เช่นนั้นถ้าจะมากำหนดแค่นั้นแล้ว ก็เหมือน
 กันรัฐบาลมิได้ แก่พระราชบัญญัตินี้ เพียงแต่เขียนมางาม ๆ แล้ว
 เปลี่ยนแก้เล็กน้อย แต่ความจริงไม่ได้แก้เลย ก็เมื่อรัฐบาลมิวัดดู
 ประสงค์ที่จะแก่พระราชบัญญัติเพื่อประโยชน์ราษฎรแล้ว ข้าพเจ้าก็
 ประวณนาจะให้รัฐบาลเห็นอกเห็นใจมากที่สุด ไหน ๆ จะแก้ ก็แก้ให้

ไต่รับความร่วมมือ ขอไต่โปรดพิจารณาถึงว่าอาชีพของราษฎร ที่เรา
 ไต่รับนั้นเป็นในเคอนไหนแน่ ซึ่งรัฐบาลเองมีเครื่องมืออยู่พร้อมเพียง
 แล้วจะพิจารณา อย่างรอบคอบ ไฉนจึงมาเสนอ เพียงขอเขตต์ จำกัด
 เพียงแค่เคอนพฤศจิกายนนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เห็นพ้องด้วยเหมือนกัน แต่ที่
 พุทนต์ไต่ โปรดรัฐบาล อย่างน้อยเนื้อ ทำใจเลย ข้าพเจ้าขอขอบคุณมากที่
 เสนอเรื่องนเข้ามา แต่ที่ว่าขอประทานกรณอยากจะให้เลื่อนไปถึงเคอน
 มกราคมและโปรดระลึกถึงความจำเป็นของราษฎร เพราะเหตุว่ารัฐ
 บาลก็หวังประโยชน์สุขแก่ราษฎร ไฉน ๆ เสนอพระราชบัญญัตินี้เข้ามา
 ก็เพื่อประโยชน์ ให้ราษฎรไต่รับความร่วมมือเป็นสุข ขอให้ รัฐบาลผู้
 ทรงอำนาจอยู่ในขณะนี้ ไต่โปรดเห็นอกเห็นใจของราษฎร ไต่โปรดแก้
 ไขพระราชบัญญัติเสียใหม่ ทางผู้แทนราษฎรและสมาชิกทั้งหลายจะ
 รู้สึกขอบคุณรัฐบาลเป็นอย่างมาก

ประธานสภา ฯ ท่านต้องสนับสนุนรัฐบาล

๑๖.๒๘ น.

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่) : ที่จริงข้าพเจ้ารู้สึก
 เป็นบุญคุณแก่พวกสมาชิก พวกราษฎรเป็นอย่างมากที่รัฐบาลไต่เสนอ
 พระราชบัญญัตินี้เข้ามา หลักการจะแคบหรือเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าไม่น่าจะอธิบาย เพราะเราไม่มีสิทธิที่จะเสนอพระราชบัญญัติชนิด

นี้ ถ้าหากว่าเราเผชิญได้ รัชชการหรือว่าเพราะอะไรก็ตามให้เขาไป
 แก้วไขแล้ว ถ้าไม่เสนอมานี้ ใครจะไปทำอย่างไรได้ เพราะข้อสำคัญ
 เพราะข้อบังคับของเรายังไม่ได้แก้ นี้ลงท้ายถ้าหากว่าเราไม่เอาในคัมภีร์
 ผลสุดท้ายก็ อาจจะเป็น ผลร้าย แก้วราชครูได้ เพราะฉะนั้นข้อหนึ่ง
 ข้าพเจ้าเห็นว่าในเรื่องหลักการณ์ก็น่าเกี่ยวกับความจนหรือไม่จน ถ้า
 ไม่รัชชการนี้เราก็จะต้องใช้พระราชบัญญัติเดิมซึ่งจะเป็นผลร้ายอย่าง
 ยิ่ง ในเดือนกันยายนเราจะต้องเสียอย่างทวีคูณ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 จึงขอวิงวอนว่าเราเอาชนก่อนเด็ก ต่อไปจะเอาชนไหนจึงค่อยพอกันต่อ
 ไป เพราะฉะนั้นในชั้นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าอภิปรายกันมากก็มากแล้ว ขอ
 เสนอให้ลงมติที่เกี่ยว

มีสมาชิกบริวาร

นายทิม ภูริพัฒน์ (อูลราชธานี) : ขอเบิกอภิปรายต่อไป

นายเฉลา เทาลานนท์ นายตัน พรหมทิทธิกุล บริวาร

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรเบิกอภิปรายต่อไป ขอได้โปรด
 ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าเบิกอภิปรายต่อไป

๑๖.๓๐ ๒.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อบลราชธานี) : มีข้อความที่
สมาชิกรัฐสภาคนเชียงใหม่กล่าวเมื่อก่อนว่า ถ้าแม้ว่าเราไม่รับหลักการแห่ง
พระราชบัญญัติแล้ว เราก็จะยื่นไปสู่ที่ประชุมอย่างถาวรนั้นย่อมเป็นผล
ร้ายแก่ราษฎร ขอนเราควรจะต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ปัญหาการทำ
งานร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับผู้แทนราษฎรนั้นควรจะทำเพียงใด ปัญหา
ที่ผู้แทนราษฎรกล่าวอภิปรายในสภาฯ นั้นย่อมเป็นข้อผูกมัด รัฐบาลว่า
มีความมุ่งหมาย อย่าง ละเอียด ผู้แทน ราษฎร นั้น ควร จะต้อง รู้ สึก ใน
เกียรติยศของตนเองว่า ตนควรจะได้ร่วมมือกับรัฐบาลเพียงไหนในการ
ที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมาเช่นนั้น ก็ย่อมเป็นข้อผูกพันสภาฯ
นั้นอยู่แล้ว การที่เราจะไปวิตกเกินสมควรไปว่า ถ้าแม้ว่าเราไม่รับ
หลักการของพระราชบัญญัติแล้ว เราจะต้องเก็บตัวคุณนั้น ใน
ทางจิตวิทยา นั้นหาเป็น ไป ได้ ไม่ เพราะว่า ไม่มี ผู้ ไ้ เคย ได้
อภิปรายไป ใน ทำนองว่า พระราชบัญญัติ ที่รัฐบาลเสนอ มา นั้นเป็น
สิ่งที่ไม่ดี แต่ที่ว่าการที่ รัฐบาล เสนอมา นี้ โดย ไม่ ประสงค์ ที่จะขอ
ความร่วมมือกับสมาชิกรัฐสภา นั้น สมาชิกรัฐ สึก ซึ่งใจ อยู่เป็น อันมาก และ
การที่สมาชิกรัฐสภาคัดค้านหลักการของร่างพระราชบัญญัติ นั้น ก็มี ได้
คัดค้านไปในทางบวก แต่ได้ คัดค้านไปใน ทางลบ คุณเหมือนว่าเราจะ
พยายามค้นหาในทางที่ว่า ถ้าแม้ว่ารัฐบาลให้ ๕๐ เรา จะขอ ๔๐ ถ้า
แม้ว่าเราไม่รับหลักการแล้ว รัฐบาลจะเอาไปร้อย รัฐบาลก็เอาไปไม่ได้

เช่นความเข้าใจระหว่างรัฐบาลกับสมาชิกย่อมเขวกันอยู่ ข้อที่รัฐบาล
เสนอมานั้นเป็นเงื่อนไขที่ผู้แทนจังหวัดอยุธยาเข้าใจ นั่นคือ
ว่า ควรจะเป็นอันวาทกรรมหรือมกรวาทกรรม ข้อนี้หมายความว่าเราต้องการใน
ทางลบ เมื่อรัฐบาลหรือสภาฯ นึกจิตใจของผู้แทนราษฎรทั้งนี้แล้วเรา
จึงต้องทำหลัก ถ้อยที ถ้อยอาศัย ซงกันและกัน ในปัญหาที่ว่ารัฐบาล
จะต้องทำการร่วมมือกับสมาชิกนั้น แม้ข้อนี้จะเห็นได้จากหลักที่เสนอ
ร่างพระราชบัญญัตินี้มา รัฐบาลไทยเสนอพระราชบัญญัตินี้มาเรียกว่าเรา
ไม่ได้ริบการร่วมมืออย่างไรเลยคล้ายๆ กับว่า นี่เอาหรือไม่เอา ถ้าไม่
เอาก็ไม่ให้ ข้อนี้ เช่นสิ่งที่ สภาฯ นี้ควรจะต้อง คิด ถ้าแม้ว่ารัฐบาลนี้
ปรารถนาดี ถ้ารัฐบาลนี้มีนโยบาย ที่จะผ่อนหนัก เป็นเบาให้แก่ราษฎร
โดยเห็นแก่ความทุกข์ร้อนของราษฎรแล้ว ก็ใครที่จะเห็นว่า ในการ
ที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะลดลงร้อยละ ๒๕ หรือร้อยละ ๕๐ นี้ คือ จะขอ
ความร่วมมือกับสภาฯ ว่ากำหนดเงื่อนไขนั้นควรจะเป็นอย่างไร นี้ก็จะ
เรียกว่าเป็นหลักถ้อยทีถ้อยอาศัยซงกันและกันในระหว่างสภาฯ กับ รัฐบาล
และโดยละเอียดอย่างยิ่งระหว่างรัฐบาลกับผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑
เมื่อหลักการของพระราชบัญญัติ ที่เสนอมาในหลักที่ว่า มติของมต
กันมติปากไม่ให้เราพูดได้ ในชั้นกรรมาธิการ คือว่าเราแปรญัตติอย่างไร
ได้ไม่ได้ ข้อที่เราจะระบายความรู้สึกในขณะนั้นอยู่ในวาระที่เราจะพูดใน
วาระที่ ๑ นี้ ข้าพเจ้าถึงแม้ว่าจะเห็นชอบกับพระราชบัญญัตินี้ในทางที่
จะลดลงก็ดี แต่ไม่เห็นชอบด้วยเป็นอย่างยิ่งในหลักการที่รัฐบาลไทยผู้

มาในทำนองที่ไม่ขอความร่วมมือ หรือ ขอความเห็นชอบ จาก สภาฯ ใน
 ใดๆเลย จริงอยู่ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้แถลง
 ว่า พระราชบัญญัติคนเข็นพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการ เกี่ยเงิน ถ้าแม้
 ว่า จะขอความร่วมมือก็สม่าชิกแล้ว อาจทำให้ความ เปลี่ยนแปลงใน
 ขยประมาณเกิดขึ้น ก็อาจจะเห็นได้ ชื่อนข้าพเจ้าคิดว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่
 สภาผู้แทนราษฎรนั้นไม่ใช่ที่เราจะเอาแต่ใตฝ่ายเดียว เราก็ยอม จะต้อง
 มีเหตุผลว่า สิ่งใดที่ควรหรือไม่ควร แม้ว่าเราจะใตพยายามคัดค้าน
 เพื่อราษฎรเสมอมา ก็แต่ในสิ่งที่จะเป็นภัยแก่ประเทศชาติ เราจะต้อง
 ระวังอยู่เป็นอย่างมาก ถ้ามีฉนั้นแล้วเราก็ใต ระวังการเล็ดลอด
 โดยใตรับความพอใจจากราษฎรส่วนมากเป็นแน่

ปัญหาในเคื่อนพฤศจิกายน เป็นเคื่อนฉนวนาคมหรือมกราคม ปัญหา
 ชาติเกิดขึ้นจะกระทบกระเทือนถึงขประมาณเพียงใตนั้น ก็น่าจะได้ใต
 ครอบคุเป็นฉนั้นมาก รัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยใตเคยเลือนการเกี่ย
 เงินรัชชูปการในทวักคุณไปจนถึงฉเดือนมกราคมก็เคย ปัญหาฉนั้นกหา
 ใตกระทบกระเทือนถึงขประมาณที่ใตียวไม่ ถลยเป็นว่า รัฐบาลใตเงิน
 มากฉนั้นแทนที่จะเกี่ยทวักคุณ เพราะว่ามีใตยอมเสียทวักคุณฉนั้นน้อย ก
 เลยมายอมทำงานโยธาแทนรัชชูปการ รัฐบาลก็เพิ่ม ฉาฉนั้นในการ
 เสียเขยเลยงค่าเครื่องอุปกรณทวักคุณ ฉนั้นข้าพเจ้ากล่าวถึงขปัญหาความร่วมมือ
 ถ้าแม้ ว่าท่านผู้แทนราษฎร ประสงค์ขอความร่วมมือก็ใตควรระวังการ
 ในร่างพระราชบัญญัติ ฉนั้นอย่างน้อยอาจจะผูกพันในเรองรัชชูปการ ฉนั้น

ว่ารัฐบาล ผ่อนผันการปรับนั้นเป็น ๒ ระยะ คือระยะหนึ่ง ๒๕ อีกระยะ
หนึ่ง ๕๐ เช่นนั้น อย่างน้อยก็ควรจะขอโนบายว่า ในวาระที่ท่านปรับอีก
๒๕ เปอร์เซ็นต์นั้นควรจะอยู่ในระหว่างเดือนไหนและปรับร้อยละ ๕๐ ควร
จะอยู่ในระหว่างเดือนไหน นี้ขอความร่วมมือกันแต่ถ้าไม่ขอความร่วมมือ
อย่างนี้ การที่เราจะพุดไปใน ชั้นกรรมวิธีการหรือวาระที่ ๒ ที่ ๓ นั้นก็
หาประโยชน์อื่นใดไม่ได้

ท่านผู้ใด ฟังข้าพเจ้าอภิปรายมาย่อๆ ก็คง จะระลึกว่า ข้าพเจ้า
ได้พูดถึงขบวนการชกปรนเขื่อนอันมาก เราไม่เพียงแต่ให้ลงในท่านอง
นี้ด้วยซ้ำ เราเพียงเขื่อนอันมากและพยายาม อย่างยิ่งที่จะให้รัฐบาล เลิก
การเลิกขบวนการนี้เสียทีเดียว ชื่อนหวังว่าทุก ๆ ท่านคง จะจำได้ แล้ว
เราเพียงถึงขนาดนั้น แต่รัฐบาลก็ให้คำบริวารเป็นส่วนตัว เหมือนกัน
ว่า ได้มีความคำริเช่นนั้น แต่ยังไม่ถึงเวลา แต่เวลานั้น จะเป็น ๑๐ ปี
หรือยี่ เมื่อไรข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ถึง เมื่อผู้แทนส่วนมากได้มีความ
รู้สึกเห็นขบวนการไปในท่านองนี้แล้ว การที่รัฐบาลหรือผู้แทนราษฎร
ในการที่จะขอความร่วมมือ ร่วมความคิดความอ่าน เพียงว่า ควร
จะเอาเดือนธันวาคม หรือ ๒๕, ๕๐ อะไรเหล่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่า รัฐ-
บาลน่าจะให้เห็นออกเห็นใจบ้าง เมื่อพระราชบัญญัติเสนอมารูปนี้แล้ว
เราก็รู้สึกว่ามันเป็นไปไม่ได้ ที่สภาฯ นี้จะให้รัฐบาลเสนอ หลักการมา
ผูกมัดผูกพันเขื่อนปากเรา

อีกประการหนึ่งเมื่อได้ พิจารณาพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้ายังสงสัย
ในหลักการของพระราชบัญญัติน้อยอย่างว่า ในการบังคับตามกฎหมาย

นั้น รัฐบาลมีนโยบายจะบังคับอย่างไร คือบังคับใน การวิเทศพหุ หรือ
 บังคับในการวิเทศพหุ หรือบังคับในการใช้งานโยธา นั้น เพราะวาระยะ
 นเช่น ๒ ระยะ คือระยะที่ ๑ ๒๕ และระยะที่สองระยะ ๕๐ เมื่อพ้นระยะ
 ห้าสิบนั้นรัฐบาลจะใช้อำนาจในการวิเทศพหุ สิ้นของผู้ ไม่เสียรัชชูปการ
 หรือขุมผู้ ไม่เสียรัชชูปการมาใช้งานโยธา นั้นไม่ว่าหรือไม่ ขันเรา
 จะต้องพิจารณา เพราะว่าการเสียภาษีเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๕ ก็เสียภาษีเพิ่ม
 ขึ้นร้อยละ ๕๐ นั้น เป็นวิธีการบังคับอย่างไรในกฎหมาย แต่วิธีการบังคับ
 อย่างกฎหมายเดิมนั้น โดยบังคับขึ้นชั้นหนึ่งถึงชั้น ถ้าเราพิจารณา
 ถึงกฎหมายเก่าแล้ว วิธีการบังคับทั้ง ๒ พระราชบัญญัตินั้นยอมชัดกัน
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนที่ประชุมอีกครั้งหนึ่งว่า เราอย่าเพิ่ง
 ไปวิตกว่าถ้าเราไม่รับหลักการแห่งพระราชบัญญัติแล้ว ราษฎรจะต้อง
 เสียทุกข์อย่างเต็ม ขอให้คิดถึงหลักทางจิต ใจและสภานี้เสียก่อน

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: ข้าพ
 เจ้าขอแสดงความขอร้องประการเพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้นในการที่จะ
 พิจารณาต่อไป ที่ข้าพเจ้าได้เรียนเมื่อก่อนถึงการทำนานั้น ข้าพเจ้าคงมี
 ความเห็นและมีหลักฐานที่จะชี้แจงว่าคงเป็นไปอย่างที่ว่าข้าพเจ้าได้เรียนไว้
 แล้ว ซึ่งตอนที่ใดเวลาแตกต่างกันไปอย่างไร นั้นเป็นละ พาะของที่ไม่
 เสนอออกไป

อีกประการหนึ่ง ในการเก็บเงินรัชชูปการ นั้นเท่าที่เจ้าหน้าที่ได้
 เสนอสถิติมานั้น ปรากฏว่าในการเสียรัชชูปการ โดยปกติเงินที่เก็บ

ไท ๆ ในวันสุดท้าย ไม่ใช่เก็บไท ในตอนต้น ๆ เพราะฉะนั้นในการที่จะ
เลื่อน วันออกไป เพียงไท สวมคว่ำแทนที่จะเป็นเดือนพฤศจิกายนเป็น
เดือนมกราคมหรือกุมภาพันธ์หรือมีนาคม การเก็บเงินนั้นก็ไท ในวัน
สุดท้ายนั่นเอง นี้จะเรียกว่าจิตวิทยาของผู้เสียเงินก็ไทเหมือนกัน ต่าง
คนก็ไม่ ยอมที่จะ เสียก่อน ต่างคนต่าง ต้องการจะหลบหรือไม่เสียไท
เท่าไรเป็นคติที่สุดเท่านั้น

การกำหนด เดือนพฤศจิกายนนี้ก็เพราะเหตุว่า ในสองขีมา นั้นไท
พยายามกำหนดเดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนสุดท้าย ก็ปรากฏว่าไม่ติด
หรือไท ผลดีกว่า เดือนกันยายน ข้าพเจ้า เองไท คิดว่าถ้าเราใช้เดือน
กันยายนแล้ว ผลคงจะได้ เท่ากับเดือนพฤศจิกายนเหมือนกัน แต่เห็น
ว่าการที่เราขยายมาสองเดือน การที่ผู้ที่จะเสียค่าปรับอาจจะบรรเทา
บ้าง ก็อาจจะเสียเดือนกันยายน ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงไท เลื่อนมา

อีกประการหนึ่ง เรื่องรัชชูปการนี้เราไม่ไท เกษหรือรัฐบาลไม่ไท
กำหนดเต็มตามอัตรา เราไท ลดลงมาแล้ว เพราะฉะนั้นในการที่ลดมา
นี้ก็เป็นอันไท แบ่งเบาภาระในการเสียภาษีอยู่ส่วนหนึ่ง

อีกอย่างหนึ่ง ไท มีข้อสงสัยในเรื่องการบังคับราษฎร เมื่อก่อน
ไทปรับทั่วคุณ เมื่อไท เปลี่ยนจากปรับทั่วคุณไปแล้ว การบังคับจะทำ
อย่างไรในการทำงานโยธา ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นคนละปัญหา ปัญหา
บังคับให้ เสียเงินนั้นเป็นการบังคับโดยแน่นอนแล้วว่าเป็นจำนวนเท่าไร
และถ้าเมื่อไม่เสียเงินตามกำหนดระยะเวลาที่ต้องทำงาน ๑๕ วัน ถ้า ๒

๔๔. บกกำหนดไม่เกิน ๓๐ วัน เมื่อเสนไปแล้ว ร่างที่รัฐบาลเสนอมานี้
 กระทบกระเทือนในการบังคับ

ออกข้อหนึ่ง ซึ่งท่านสมาชิกได้กล่าวถึง ก็คือการถอยถอย
 อากัษย์ซึ่งกันและกันระหว่างรัฐบาลกับสมาชิก ขอนชาพเจ้าไต่ เรียบตั้ง
 แต่แรกแล้วว่า รัฐบาลได้พยายามที่จะขอความร่วมมือจากสมาชิกเป็น
 อย่างดี และได้ฟังความก็เกิดความเห็นตามที่ท่านสมาชิกได้เสนอร่างมา
 ทางรัฐบาล ผลของการเสนอร่างนั้น จึงได้ประมวลเป็นร่างพระราช-
 บัญญัติฉบับหนึ่งขึ้นมา รัฐบาลไม่มีความประสงค์อย่างอื่นใด นอกจากจะ
 ขอความร่วมมือโดยจริงใจ ไม่ใช่จะทำอย่างใดทำอย่างนั้น แล้วก็ตาม
 มาอย่างเยี่ยงปากไม่ให้เกิดการกระทบ แต่ที่จริงนั้นรัฐบาลได้คำนึงว่า
 ผลของการเกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร และความเดือดร้อนในการที่จะเสียบภาษ
 อย่างที่เสนอร่างมานั้นจะเป็นการแบ่งเบา การที่จะถือว่าไม่เป็นการแบ่ง
 เบาภาระนั้นหาได้ไม่ ด้วยเหตุนี้จึงหวังว่าคงจะเป็นที่เข้าใจตามที่ข้าพ-
 เจ้าไต่ เรียบมานี้

๑๖.๔๔ น.

นายพัน พรหมพิตรกุล (บุรีรัมย์) : การแถลงของรัฐบาลตั้ง
 แต่ต้นจนบัดนี้ ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเต็มไปด้วยความเมตตาการุณาต่อประ-
 ชาชนเพียงใด หากแต่ว่าความเมตตาที่นั้นหาได้ให้ ถึงขนาดแห่งความ

ต้องการของประชาชนไม่ ทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอถือเอาผลแห่งความมั่นคง
ในสภาวนี้จากสมาชิกประเภทที่ ๑ เป็น เครื่องวัดว่า เราได้ วิจารณ์
เรียกร้องเพียงใดในการขอความเมตตาในเรื่องรัชชูปการนี้

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งเหมือนกันในการ
ร้องเรียนเสนอความคิดเห็นในการ ปรับปรุงพระราชบัญญัติรัชชูปการนี้
หากแต่ว่าความคิดเห็น นั้นหาได้ สอดคล้องต้องกันกับความคิดเห็นของ
รัฐบาล ประการหนึ่ง ประการใดไม่ และเรื่องนั้นก็ แย่งรั้งแย่งสู้ มา
เหมือนกัน แต่ข้าพเจ้ายังไม่ใส่ใจหลายประการ คือพระราชบัญญัติฉบับนี้
เราน่าจะได้ปรับปรุง เป็นต้นว่า

๑. เกินถ้าผู้ใดไม่เสียเงินรัชชูปการตามกำหนดของกฎหมายก็
เกณฑ์มาใช้งานโยธา ซึ่งดูประหนึ่งว่าเขาเป็นผู้มีความผิด เขาไม่ได้
บกพร่องหรือมีความผิดอย่างไร เป็นแต่ไม่สามารถจะเสียภาษีให้แก่
รัฐบาลได้ ซึ่งเป็นแต่เพียงผิดหน้าที่ พลเมืองก็ในการที่เขาไม่สามารถ
จะหาเงินมาเสียได้เท่านั้น เมื่อเขาถูกลูกให้ทำงานโยธาเช่นนี้ทางบ้านก็
ต้องออกอยาก นาน่าจะได้หาทางปรับปรุง

อีกข้อหนึ่ง คือข้อ ๓. บุคคลซึ่งมีอายุอยู่ในเกณฑ์ชรา คือตั้งแต่
แก่ ๕๐ ถึง ๖๐ ปีนั้นเรียวแรงและร่างกายก็ห่อน จักว่าอยู่ในพวก
ทุพพลภาพ ทางรัฐเมื่อมีความเมตตาควรระรึกถึงคนแก่ แก่
หมดคนเรียวแรงทำมาหากินเพื่อหาเงินมาเสียให้แก่รัฐ

ทั้งข้อ ๓ ในเรื่องเวลา ท่านรัฐมนตรีแถลงว่าเดือนพฤศจิกายน

นั้นน่าจะเหมาะสมอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ต้องว่าเดือนพฤศจิกายนนั้นน่าจะ
 จะเหมาะสมทางภาค ภาคใต้จะผิดจากภาคอื่นทุกภาค คือภาคกลาง
 ภาคเหนือก็ตาม แต่สังเกตแล้ว ราษฎรภาคใต้น่าได้ตั้งค้างรัฐช
 ูปการเหมือนภาคอื่นไม่ ถ้าจะสังเกตแล้ว ภาคใต้ถูกรมกรมีรายได้จาก
 ส่วนยาง เหมือนแะอะไรต่าง ๆ แล้วอาชีพในการทำน่านนั้นทาใด เป็น
 ล่าเป็นสันเหมือนภาคอื่น ๆ ไม่ เป็นการทำให้เปรียบประทานเท่านั้นเอง
 ฉะนั้นน่าจะคำนึงถึงว่าเดือนพฤศจิกายนนั้นไม่เหมาะสมทางภาคใด ถึง
 ภาคกลางก็ยังไม่เหมาะสม เพราะเหตุว่าตั้งแต่เดือนเมษายนเป็นต้น
 มานัน กรมกรหรืออุตสาหกรรมซึ่งเป็นคนยากจน ซึ่งอาศัยการทำงานและอื่น ๆ
 เช่น การขนส่ง แกว้ออ อะไรเหล่านี้ ทุนการทำนายยังไม่เสร็จ คือ
 ยังไม่ได้ เกี่ยวเกี่ยวตั้งแต่เดือนเมษายนมา ผู้ที่เป็นนายจ้างก็ต้องลง
 ทุนลงรอนใน เรื่องกรมกร ในเรื่องแรงงาน การปฏิบัติดูแลคนชาว
 เป็นต้น ยังไม่อยู่ในระยะที่จะหารายได้ซึ่งใดได้ และการตกลงจ้าง
 กันนั้นก็ทาได้ตกลงจ้างเป็นรายเดือนอย่างไรไม่ กรมกรจะไต่เงินก็ต่อ
 เมื่องานทำหมดแล้วและจะไต่รับเงินก็ต่อเมื่อชาวปลาเก็บเกี่ยวเสร็จแล้ว
 เพราะฉะนั้น ถ้ากำหนด เดือนพฤศจิกายน นั้น ก็ยังดีกว่าไม่ได้ รับความ
 เมตตาอย่างไรเลยจากร่างพระราชบัญญัติคน ที่ถูกอย่างน้อยก็เป็นเดือน
 ธันวาคม ซึ่งชาวใต้อีกเกี่ยวแล้ว ทุนถาเลอนไปเป็นเดือนมกราคมหรือ
 ธันวาคม รายได้ก็จะทยอยกระเทือนอย่างไรหรือไม่ ข้าพเจ้าขอเสนออย่าง
 นั้นขอว่าไม่เป็นการกระเทือนกระเทือนเลย ทั้งนี้เพราะว่าเมื่อครั้งก่อนนั้น

การที่เราเก็บไม่ค่อยได้นั้น เพราะถูกปรับทวงคุณ และมีหนี้สินรุงรังมาตั้ง
แต่ดั้งเดิมว้อเกี่ยวข้องกับชู้ปการนั้นจะต้องเก็บหนี้เก่าเสียก่อน แล้วจึงเก็บหนี้
ใหม่ ทำให้ราษฎรไม่สามารถจะเสียได้ เพราะเป็นก้อนใหญ่

คนที่พูดถึงเดือนไปตั้ง เดือน ธันวาคม ก็ไม่กระทบกระเทือน นั้น
เพราะว่าเดือนไปตั้งเมื่อเขามีเงินจะเสียให้ ไ้ เพราะฉะนั้นรายได้อีกก็ต้อง
มีทวงคุณ และคนที่คิดจะค้างค่างก็มันน้อย เพราะว่าเขามีเงินเสียแล้ว
และเห็นว่าถ้าถูกปรับจะต้องเสียเงินมาก แต่ครั้งก่อนนั้นเก็บอยู่ในเดือน
พฤศจิกายน จะเป็นประการใดก็ต้องเสีย แม้จะต้องไปกินยืมหรืออะไร
ก็ตาม ก็จะต้องหาไปเสียให้ไ้ แต่ถ้าเสียไม่ได้ จะหารายได้อีก
ไม่มี เพราะฉะนั้นการทำให้ทำนาก็ยังไม่ได้รับผลอย่างใด กล้วยเทศ
นี้แหละจึงจำเป็นจะต้องค้าง เพราะว่าฉะนั้นโดยเพราะที่ได้อธิบายยัก
ยาวมานี้ ก็ใครที่จะวิงวอนขอให้แก้หลักการเปลี่ยนไปเป็นเดือนธันวาคม
เป็นอย่างน้อย และถ้าพูดถึงความจำนงใจโดยเพราะของข้าพเจ้าแล้ว
ใครที่จะให้ ไ้ปรับปรังให้ ถึงขนาด เท่าที่ไ้กราบเรียนต่อสภาฯ นี้มา
แล้ว เพราะฉะนั้นในชั้นนี้จึงยังลงใจจะปรับหลักการหรือไม่ปรับหลักการก็

๑๖.๕๐ น.

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (สุมุทระปรากว) : เนื่องจากได้อธิบาย
กันมานาน แต่อย่างไรก็ตาม เรามีโอกาสได้แปรญัตติกกันในชั้น

กรรมมาธิการได้ ข้าพเจ้าจะขอแถลงหน่อยว่า ในระยะที่เกี่ยวเนื่องโดยมากไม่มีใครกล้าขวนขวายถึงการเกี่ยวของของชาวนา...

ประธานสภาฯ : สนับสนุนของท่าน

ขุนชำนาญ (สมุทรวรการ) : ระยะเกี่ยวของของชาวนาข้าพเจ้าจะ เกี่ยวเนื่องได้ เกือบจนวาคม และข้าวหนักเกี่ยวเกือบจนมกราคม และในระยะนั้นชาวนาก็ได้ข้าวพอที่จะขายเป็นเงินสำหรับเสียรัฐอุปการแล้ว แต่รัฐอุปการของเราไม่กระทบกระเทือน ก็เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าการทุกคนมีระเบียบแล้วว่า จะต้องเสียในเดือนกันยายน และเงินรายไถ่นั้นเราจะไถ่มากพอในเดือนกันยายน ถ้าใครไม่เสียในเดือนตุลาคมก็จะไม่ไถ่เงินเดือน นั้นเป็นระเบียบภายในของเราอยู่แล้ว ที่หนักเราพูดกันมากก็เพระจะให้ขยายเวลาสำหรับชาวนาในส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่ ที่ข้าพเจ้ากล่าวในระยะเกี่ยวของท่าน ก็เพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งรัฐและราษฎร ไท่น ๆ พระราชบัญญัติเกี่ยวเงินรัฐอุปการจะต้องแก่ ไซกันทั้งที่ขอกให้แก่นักให้ ได้ผลเสียที่เกี่ยวคือว่า จะมีวแก่ ไซกันย่อย ๆ อย่างไรได้...

ประธานสภาฯ : ท่านสนับสนุนหรือ หรือจะคัดค้าน

ขุนชำนาญ (สมุทรวรการ) : ข้าพเจ้าสนับสนุน ข้าพเจ้าไม่ได้คัดค้านอะไร อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าขอฝากความสังเกตไว้เพื่อจะได้แปรญัตติกินในชั้นกรรมมาธิการด้วยว่า เราจะเอากันอย่างไรว่าง ในที่นี้ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ ที่ค้านทุกคนก็ไม่ไต่หนักใจหรือข้องใจใน

เรื่องที่จะให้พระราชบัญญัตินั้นผ่านไป ในที่สุดข้าพเจ้าขอให้ลงมติเพื่อ
จะรับหลักการหรือไม่ต่อไป

มีสมาชิกขี้รอง

นายเฉลา เตลานนท์ (ตราด): ตามที่สมาชิกขอเมอคน
ไม่ใช่เป็นคำเสนอ เป็นคำขอ ไม่มีผู้ขี้รอง เป็นอันตกไป เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขออภิปรายคัดค้านต่อไป

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ เขาขอ มีผู้ขี้รองแล้วท่าน ท่าน
ต้องขอเบ็ดอภิปราย

นายเฉลา เตลานนท์ (ตราด): ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอเบ็ด
อภิปรายต่อไป

นายทิม ภูวิวัฒน์ นายตัน พรหมพิทกฤต ขี้รอง

ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นควรอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรคยก
มือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๔ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๑ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอันว่าอภิปรายต่อไป

๑๖.๕๔ น.

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่): การที่ข้าพเจ้าลุกขึ้น

คึกคักกันมาด้วยรัฐบาลทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ คึกคักกับรัฐบาลในเรื่องรัชชูปการ
 นี้ ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ตามที่ท่านสมาชิกคนหนึ่ง บอกว่าจะเอาไว้ประ
 ญัตติกินนั้น นั้นมันไม่ได้ เพราะตามหลักการมีไว้อย่างไร เราจะไป
 แปรนอกหลักการไปนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นขอพูดในที่นี้ แต่การพูดนี้
 ต้องการพูดวิงวอนเพื่อขอให้รัฐบาลแก้หลักการเสียบ้าง เพราะเหตุว่า
 ถ้ายังมีหลักการไว้อย่างนั้นแล้วเราก็ทำไม่ได้ ทำอะไรขึ้นเลย คือ
 ความวิธิการ ข้าพเจ้าได้เคยแถลงต่อสภาฯ แล้วว่าการเก็บเงินรัชชูป
 การนั้นเป็นภาษีที่ไม่เป็นธรรม เพราะเหตุว่าภาษีนั้นเรียกเก็บจากทั่ว
 บุคคล ความปรารถนาของข้าพเจ้าตั้งแต่แรกมาจนถึงเดี๋ยวนี้ ต้อง
 การจะให้ เลิกเสียเลย แต่ทางรัฐบาลก็บอกว่าเวลานี้หาเงินไม่พออย่าง
 ะไรอย่าง

ท่านข้าพเจ้า ขอหันมาในทาง ข้อปลัด ข่อย คือในเรื่องปรับทวีคูณ
 เช่นร้อยละร้อยอย่างนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีการปรับอะไรรุนแรงไปกว่าการ
 ปรับรัชชูปการ ซึ่งเรียกจากคนที่ไม่มี เมื่อไม่มีมาสามแล้ว จะเอา
 หก เมื่อเช่นเช่นแล้ว ขอให้พิจารณาด้วยความเที่ยงธรรมว่า เราจะ
 เอาได้อย่างไร เมื่อสามไม่มีจะเอาหก เมื่อเช่นนั้นแล้ว รัฐบาลเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่รัฐบาลได้ มอง เห็น
 แล้วว่าวิธีดังเดิม ควรจะแก้ไข แต่วิธีแก้ไขท่านลกลงมากองหนึ่งเท่า
 นั้น คือแต่เดิมร้อยละร้อย แต่เดี๋ยวนี้ปรับร้อยละ ๕๐ ก็เมื่อเช่นนั้นแล้ว
 รัฐบาลมุ่งปรารถนาในแง่เกี่ยวข้องกับความสะดวกในการเก็บภาษีเข้าสพระราช

คลังของรัฐบาลเท่านั้น รัฐบาลมีใ้คงคลังถึงสมรรถภาพของราษฎรผู้
จะเสียภาษีอากร ถ้ารัฐบาลเห็นว่า การเก็บในเดือนพฤศจิกายนเกินร้อยละ
๑๐ แล้วหลังเดือนมกราคมเป็นร้อยละ ๒๕ เช่นนี้ รัฐบาลว่าสมาชิกจะบันทึก
กันมาก ไหน ๆ เราจะลดก็ลดเสียทีเดียว ไม่ต้องขยักขยอน

ท่านรัฐมนตรี เองได้เรียนให้สภา ว่า นทวาย แล้วว่าเงินค่า ปรียใน
สยามที่วราชอาณาจักมีเพียงสองแสน เศษเท่านั้น แล้วเงินร้อยละ ๒๕
นั้นจะเข้าไปเท่าไร ซึ่งเงินจำนวนนั้น จะกระทบกระเทือน ก็ ไม่ก่หม่นยาก
แล้วเวลานี้ รัฐบาล ก็เสนอร่าง พระราชบัญญัติเกี่ยวกับ ภาษีการค้าหรือ
ภาษีเงินใ้เข้ามาอีกแล้ว ก็เมื่อเช่นนั้นก็เรียกว่าพอที่จะทดแทนกันใ้
ก็ไม่ต้องกระทบกระเทือนอะไรเลยทีเดียว ที่นี้เราฟังเสียงว่าเราจะช่วยเหลือ
โดยฟังเสียงจากประชาชน คือเสียงจากสภา ส่วนมากกว่าควรจะได้
ไชยบรรเทาใ้ลดคนน้อยลงจนกว่าจะเลิกหายไป เช่นนั้นก็ควรแล้วที่รัฐมนตรี
ว่า การกระทรวงการคลังจะได้แสดงความคิดเห็นออกเห็นใจ และช่วยแก้ไข
หลักการนี้เสีย คือหมายความว่าเราใ้ สักเสียใจที่เดียว ถ้าเรา จะไม่
รับหลักการอย่างสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่ายิงลงเลเป็นต้น คือไม่รับก็ไม่ได้
รับก็ไม่ได้ เมื่อเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าใ้ใครจะขอวงวนรัฐบาลขณะนี้ ว่าตาม
นโยบายรัฐบาล ก็มีใ้พยายาม จะไป ชักขึ้น ประชาชน ซึ่งไม่ สามารถ
เสียภาษีใ้ เมื่อเราต้องการความสงบสุข ต้องการความเย็นใ้ไปด้วยก็
แก่ประชาชน ก็ท่านรัฐมนตรี ว่าการ กระทรวงการคลัง จะช่วยแก้ไข
หลักการนี้ เขาเดอะจะเอาเดือนพฤศจิกายนหรืออะไรก็ตาม แต่ขอให้
ลดเงินเพิ่ม คือร้อยละ ๑๐ และต่อไปร้อยละ ๒๕ เช่นนั้นก็พอใ้ได้

ข้าพเจ้าว่าเป็นต้องลกขณพคน ก็เพราะข้าพเจ้ารู้สึกทางฝ่าย
 รัฐบาลเกินไป คือหมายความว่า ฝ่ายรัฐบาลแก้แล้วต้องก้าวร้อยละ
 ๗๕ เป็นต้น คือต้องการให้คืนเคี้ยวเท่านั้น คืนเคี้ยวนี้ไม่ไหวจริง ๆ
 และถ้าจะแก้แล้วก็ขอให้เราเห็นว่าท่าจะลกจำนวนลงจริง ๆ ท่อไปเรา
 ไม่พุดถึงเรื่องค่าปรยบ ถ้าหากว่าท่านได้แก้ ให้เราได้กว่าร้อยละ ๒๕
 เป็นร้อยละ ๑๐ เช่นนี้ คือผ่อนปรนเข้าหากัน คือไม่อยากจะให้ว่างพระ
 ราชบัญญัติกันต้องไม่รยบหลักการ ริงอย ถ้าหากว่าไม่ได้ ริง ๆ แล้ว
 ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องยกมือรับหลักการ เพราะเหตุว่าถ้าไม่ยกก็ไม่ไหว
 เช่นนี้ข้าพเจ้าขอเรียนไว้ให้ทราบ

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรี ว่า การ กระทรวง การ ดุฉง :
 ข้าพเจ้าใคร จะขอชแจง ข้อความ บางประการ เท่าที่จะฟัง เกียไต ใน ทน
 การเกียเงินรัชชูปการระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๘ พ.ศ. ๒๔๗๙ สำหรับ
 พ.ศ. ๒๔๘๐ ยังไม่ได้ตัวเลข ก็ปรากฏแล้ววาระหว่างสองขัทแล้วมาน
 เกียไตระหว่างเมษายนถึงกันยายน คือครึ่งขนน ถ้าพนักกันขายนแล้วก็
 ถูกปรยบ เงินที่เกียไต ปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ และ พ.ศ. ๒๔๗๙
 เกียไต ๘๓ เปอร์เซ็นต์ แต่ในระหว่างสองขัทกล่าวนั้นได้ เลื่อนกำหนด
 เวลาจากเดือนกันยายนซึ่งเข็นเดือนที่ปรยบมาเข็นปลายเดือน พฤศจิกายน
 ก็ปรากฏว่า ระหว่าง เดือน ตุลาคมถึง ถึง เดือน พฤศจิกายน เกียไต เป็น
 จำนวน ๑๒ เปอร์เซ็นต์ คือร้อยละ ๑๒ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือน

มีนาคมแก้ไขร้อยละ ๕ ก็ปรากฏว่าใคร่ขยับแรก นั้นแก้ไขร้อยละ ๘๓ ใน ๖ เดือนหลังร้อยละ ๑๗ นี้แสดงให้เห็นว่า ในภาวะเสถียรภาพ รัชชูปการนั้น ถ้าหากว่า กำหนด เวลา เพียง เดือนกันยายน ก็คง แก้ไข ใต้อัตราแน่นอน แต่ด้วยเหตุมีเสียงร่ำร้องขงใจใด เลื่อนมาเป็นเดือน พฤศจิกายน ก็ปรากฏตามตัวเลขที่ใด เรียบมา เมื่อนั้นว่าในระหว่างนั้น มีผู้ เสีย รัชชูปการแล้ว ร้อยละ ๘๕ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าใด เรียบ กำหนดควนเป็นเดือนพฤศจิกายนนั้น มิใช่ว่าข้าพเจ้าใดกำหนดโดยไม่มี หลักเกณฑ์อย่างไร ข้าพเจ้าใดกำหนดตามสถิติที่ใด เรียบเมื่อนั้น

มีคนมาตั้งเรื่อง ชงท่านสมาชิกทั้งหลายได้ กล่าววิงวอนว่า ขอให้ ช่วยร่วมมือ และก็มีเหตุที่ข้าพเจ้าใคร่จะรับสนองบ้าง นี้กว่าในการที่ เราจะลงโทษ หรือลงโทษปรับ คนร้อยละ ๕ นั้นไม่น่า จะเป็นการ รุนแรง ะไรนัก แต่เมื่อท่านใด ร้องขอแล้วข้าพเจ้าก็ยกยักที่ระมัด เดือนพฤศจิกายน เป็นเดือนธันวาคม ชงขยายออกไป อีกหนึ่งเดือน ชงเข้าใจว่า ว่างนั้นจำนวนร้อยละ ๕ อาจจะเป็นร้อยละ ๒ หรือ ๓ ก็ได้

คราวนี้มีปัญหาอีกปัญหาหนึ่งซึ่งท่านผู้ แทนราษฎร จังหวัดเชียงใหม่ได้กล่าวว่า อยากจะลดเงินค่าปรับจากร้อยละ ๒๕ เป็นร้อยละ ๑๐ และจาก ๕๐ เป็น ๒๕ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าในการที่เราจะปรับ ควรจะ ปรับให้ รู้สึกว่าการปรับนั้นเพื่อจะให้เขากระอักกระอ่วน นำเงินมาเสีย ก็ เมื่อเราปรับ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ บ้างแห่ง เราเก็บรัชชูปการเพียงหนึ่งบาท เมื่อปรับ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ ๑๐ สตางค์เท่านั้น เพราะฉะนั้น จึงไม่เป็น เหตุให้เขากระตือรือร้นนำเงินมาเสีย การปรับเช่นนี้รัฐบาลจะยอมไม่ได้

เพราะการปรับเช่นนั้น จะไม่เป็นเหตุทำให้ ผู้ที่ไม่เสียเงินรัชชูปการ นั้นนำเงินมาเสีย

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอแก้เงื่อนไข “พฤศจิกายน” เป็น “ธันวาคม”

๑๗.๐๓ พ.

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ตามที่ รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติ แก้ไขรัชชูปการ ขึ้นมานั้น เมื่อได้ อ่านหลักการแล้ว ก็เห็นแต่เพียงว่า เลิกเก็บรัชชูปการโดย อัตราทวิคูณแล้ว ก็แต่เพียงขยายระยะเวลาออกไปหน่อยเท่านั้น ในความรู้สึกของข้าพเจ้าและเพื่อนสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งได้ ปรึกษาหารือกับราษฎรย่อมจะมี ความคิดเห็นไกลไปกว่านั้นมาก ในทางที่ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่เหมาะสม ด้วยกาลสมัยด้วยประการทั้งปวง

ตามหลักการที่รัฐบาลได้เสนอมานเมื่อใด พิจารณาแล้ว ก็เห็นแต่เพียงเปลี่ยนแปลงการเก็บโดยอัตราทวิคูณมาเป็นเก็บเพิ่มเท่านั้น ซึ่งไม่เห็นจะเป็นการผ่อนภาระให้ แก่ราษฎร เป็นที่น่า พึงพอใจแก่ ประการใดเลย ความจริงรัฐบาลน่าจะกรุณาเมตตาราษฎรผู้ยากจนของเรา ยิ่งกว่านั้น บางท่านคิดไปว่า รัฐบาล เสนอหมุ่ขึ้นใหม่มาให้เรา เราจะได้ ปรึกษาหารือ เช่นนี้ เปล่า ผู้แทน ราษฎร ทั้ง หลาย ยัง เห็นว่า พระราชบัญญัติ รัชชูปการ นี้ ยัง เป็นพระราชบัญญัติ ที่ อุดมคติธรรมที่

สุก เป็นพระราชบัญญัติ ที่ยังไม่เหมาะสม ด้วย กาลสมัย ข้าพเจ้า
 ยังไม่เห็นด้วยที่จะรับหลักการพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยเหตุที่ว่า รัฐ
 สักเห็นไกลไปยิ่งกว่านอกในการที่เห็นอกผยากจนของเรา อย่างไรก็ตาม
 ก็ ในการที่ได้อภิปรายมา ถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้า อยากจะ พุดถึง เรื่อง
 รัฐชูปการบ้างในฐานะที่ราษฎรของเรา กำลังร่ำร้อง อยู่หนักหนา ที่จะให้
 รัฐบาลผ่อนปรนตกลงมา รัฐบาลเคยสัญญากับสภาฯ แล้วว่าจะปรับ
 ปรุงภาษีอากร เรารอมาจนบัดนี้แล้ว รัฐบาลก็ยังไม่ได้มีการปรับปรุ
 ภาษีอากรอย่างไร...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ปัญหาว่าจะรับหลักการหรือไม่รับหลัก
 การในขณะนี้ ท่านอย่าไปนถเรื่อง

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ประธานโทษท่านประธาน
 ในการรับหลักการหรือไม่นี้ ข้าพเจ้ายังไม่ได้อภิปราย ในการอภิปราย
 นี้ข้าพเจ้ายังมีได้อภิปราย นอกเหนือ หลักการ อย่างไร เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้าพเจ้ากล่าวได้ ในการที่รัฐบาล แดลงแก่สภาฯ นี้ไว้
 แล้วว่าจะปรับปรุงภาษีอากร แต่เรารอมาจนบัดนี้ ยังไม่เห็นปรับปรุง
 ภาษีอากรอย่างไร หรือวิธีการที่ท่านเสนอแก้ไข เล็ดน้อย เช่นนี้ หรือ
 จะเป็นการคลายความขบขันราษฎรของเราแล้ว จะเป็นการขอค้ำจุนว่าได้
 มีการปรับปรุงแก้ไขภาษีอากรของเราแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้า
 เสียใจมากที่รัฐบาลนี้ไม่รักษาคำมั่นสัญญาที่ได้แถลงต่อสภาฯ นี้ จึง
 อยากจะขอกราบเรียนตาม ท่านรัฐมนตรีอีก สักหน่อย ว่าท่าน จะได้ เริ่ม

ปรับปรุงการภาษีอากรเมื่อไร โดยละเอียดอย่างยิ่ง เงินภาษีรัชชูปการ
 นั้นแหละถ้าหากว่าเพียงแต่ยกข้อตราทวงคุณเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่พร้อมที่
 จะมีความพึงพอใจเลยข้อมเป็นทกราบแล้วว่าภาษีรัชชูปการนั้นข้อมเป็นการ
 ยุติกรรม อย่างมากมาย เป็นภาษีซึ่งเก็บโดยอาศัยความเป็นอยู่ ของ
 ราษฎรซึ่งที่แทนราษฎรของประเทศควรจะได้รับควมรู้สึกในการแบ่ง
 ภาระของภาษีเท่าเทียมกัน รัฐที่ก้าวหน้าทั้งหลายเขาเลิกกันหมดแล้ว
 เขาไม่เหลือภาษีเช่นนั้นไว้แล้ว แม้แต่ประเทศพม่าซึ่งเขนเพื่อนบ้านของ
 เรา ในปีค.ศ. ๑๘๔๒ เขาจะเลิกกันหมดแล้ว และในปีค.ศ. ๑๘๓๘
 และค.ศ. ๑๘๓๘ เขาเลิกถึง ๑ ใน ๕ ค.ศ. ๑๘๔๒ เขาจะเลิกกันหมด...

ประธานสภาฯ : ท่านเอาแต่หลักการที่ท่าน จะรับหลักการหรือไม่รับ เอาแค่นั้น

นายพล แส่นสระดี (ขอนแก่น) : เป็นเหตุผลที่ว่า...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านนี้ ถ้าท่านพูด นอกเรื่อง ข้าพเจ้า
 จะให้คนนอนพูด รมั้ที่ระวังหน้า

นายพล แส่นสระดี (ขอนแก่น) : ที่ข้าพเจ้าได้ยกตัวอย่าง
 มากล่าวให้เห็นเช่นนั้น ก็เพื่อจะเป็นการแถลงให้เห็นเหตุผลว่า รูป ของ
 ภาษีเป็นอย่างไร และยังกว่านั้นควรจจะรับหลักการอนนหรือไม่ เพื่อจะ
 จะให้รัฐบาลแก้ไขภาษีนี้ให้ เป็นที่พึงพอใจของราษฎร ยิ่งกว่านั้นในการ
 ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นก็เพื่อหาเหตุผลมาอธิบาย เพื่อให้รัฐบาลได้รู้สึก
 ในเรื่องการแก้ไขภาษีกันต่อไป ไม่ได้ มีความมุ่งหมายอะไรยิ่งไปกว่า
 นั้นเลย ถ้าหากว่าการกล่าวของข้าพเจ้าจะเป็นการที่ไม่ชอบ เป็นการนอก

เห็นอหฺลัฏการแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอประทานโทษ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าภาษา
 เช่นนี้จะยังคงมีเหลืออยู่ในประเทศใด ก็แต่เฉพาะรัฐบาลที่โง่เขลา ไม่
 มีฉิการหรือขาดความเอาใจใส่ อย่าง เพียง พอ หรือขาดสมรรถภาพ
 เพียงพอใน การที่จะแก้ไข ภาษาให้ ยุคคิธรรม ยิงชน นั้แหละ แม้แต่
 ประเทศเพื่อนบ้านของเรา เช่นพม่า เป็นต้น เขายังตำรังที่จะเลิกภาษาเช่น
 นี้แล้ว เราเองยังไม่เคยได้ขึ้นว่ารัฐบาลจะเลิกภาษานี้เพียงไร กลยัถูก
 บัษคนอยู่เสมอ นี้แหละขอให้สมาชิกทั้งหลาย สังวรว่าเพียงแต่รัฐบาล
 เสนอมาเท่านั้น ราษฎรของเราไม่ใคร่ขบประโยชน์อะไรที่พอใจเลย เพียง
 แต่หาวิธีแปลก ๆ เท่านั้น เพียงแค่ลคคตรา ทวีคุณ เหลี่ยน มาเก็บเพิ่ม
 เท่านั้นแล้ววราษฎรเราไม่ใคร่ขบประโยชน์อะไรจากร่างพระราชบัญญัติ
 ฉะบับนี้เลย เพราะฉะนั้นขอวิงวอนให้รัฐบาลถอนร่าง พระราชบัญญัติ
 นี้ไปเสีย แล้วปรับปรุงมาใหม่ ถ้าไม่เลิกก็ขอให้ลคคดียิ่งกว่านี้

๑๓.๑๑ น.

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์): ร่างพระราช
 บัญญัติอนัน ความจริงไม่ใช่เป็นที่พอใจข้าพเจ้าด้วยประการที่ประ
 เห็นว่าพวกเราได้ พยายามกัน ทุกหนทาง แต่เราก็ได้ขบ ความพอใจ
 เพียงไร ย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว คราวนี้รัฐบาลได้เก็บเอาข้ความ
 เหล่านี้ไปตำรัง ไปปรับปรุงแล้ว ก็ให้ ได้ ในเวลานี้เพียงเท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นทั้ง ๆ ที่ไม่พอใจเต็มร้อยเปอร์เซนต์ก็คคคองพอใจอยู่ข้าง เพราะเหตุ

ว่าเราจะทำอย่างอื่นให้ยิ่งไปกว่านี้ไม่ได้ กล่าวคือข้อบังคับการประชุม
ของเราข้อ ๒๖ ได้ผูกมัดเอาไว้ เมื่อรัฐบาลยื่นตัวชี้ข้อเท็จจริงของสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร ในการทูลเสนอร่างพระราชบัญญัติในการที่ต้งกระทำตาม
เป็นต้น และก็ทั้งได้ พึงคำวิงวอนของผู้แทนราษฎรในทันทีอย่างขะมัดมัด
เวลาทำให้ ออกเกินหนึ่ง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่รัฐบาลนี้ได้ร่วมมือกับสภา
ผู้แทนราษฎรแล้ว เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

นายอรุณ ทองสุขโชติ นายวรการบัญชา วัชรอง

นายทองอยู่ พนมพัฒน์ (ธนบุรี) : เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังผู้แทน
คนก่อนพูดมานักขังรู้สึกเป็นห่วงต่อสภาผู้แทนราษฎรได้รบอยู่เวลานี้ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้เบ็ดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกกรับรอง

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรเบ็ดอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรค
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๑ คน

ประธานสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๕ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าลงมติ ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวิ
นิจฉัยเพื่อรับหลักการ ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้ พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรทกมชชช
สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไข พิจารณาต่อไป ส่งกรมการศึกษานานาชาติ ๒

นายทิม กุริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ถ้าพิจารณาตามหลักการแล้วรัฐบาลได้วางไว้อย่างแคบเหลือเกิน เราไม่มีอะไรที่จะแปรญัตติได้ อีก เพราะฉะนั้นการที่จะส่งคณะกรรมการนี้เราจะทำอะไรไม่ได้ เป็นการที่จะทำให้เปลืองค่าประชุมกรมการศึกษานานาชาติ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่มีข้อความอะไรมากนัก และไม่มีอะไรที่จะแปรญัตติ ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่จะพิจารณารวบเดียว ขอเสนอให้พิจารณารวบเดียว ผู้ใดเห็นด้วย ไปรทกมชชช

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ถ้าเป็นความประสงค์ของสมาชิกแล้ว รัฐบาลไม่มีอะไรขัดข้อง ขอเสนอให้พิจารณารวบเดียว

ประธานสภาฯ : รัฐบาลขอให้พิจารณารวบเดียว ทำไมท่านจะคัดค้านหรือ

นายทอง กันทาธรรม (แพร่) : ข้าพเจ้าอยากคัดค้าน เพราะเหตุที่ว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ ถึงแม้จะสั้นก็จริง แต่ควรจะได้พิจารณาถี่ถ้วน เพราะมีหลายตอน อย่างเช่นในเรื่อง หลักการว่าผ่อนในเรื่องเงินและเวลาให้ มีอยู่ในมาตรา ๕ อนุมาตรา ๕ นั้นเอง แต่ในตอน

ทำยว่า “แต่ผู้ที่จะไ้รับประโยชน์ ในการเสียเงินรัชชูปการภายหลัง
เดือนพฤศจิกายนนั้นจะต้องไ้รับ หนังสือสำคัญสำหรับตัวจากกรมการ
อำเภอเป็นหลักฐานก่อนจึงให้ถือว่าเป็นผู้ควรไ้รับประโยชน์นี้” ข้อ
ความตอนนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบ เพราะเหตุ
ว่าหนังสือสำหรับตัวอะไรต่าง ๆ ถ้าหากว่ายังไม่ไ้รับหนังสือสำหรับ
ตัวแล้วจะไม่ไ้รับประโยชน์ น่าจะให้กรมการไปพิจารณาและมีการ
แปรญัตติก่อนเสียก่อน

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลัง
ข้าพเจ้าไ้ใคร่จะเรียนแจ้งว่า ตามที่ท่านสมาชิกหนึ่งไ้กล่าวว่่า ข้อ
ความในตอนท้ายของมาตรา ๔ และมาตรา ๕ มีข้อความที่ควรไ้รับ
การพิจารณานั้น ที่จริงเป็นข้อความเดิมนั้นเองไม่ไ้มีเปลี่ยนแปลงอะไร

ประธานสภาฯ : แล้วแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัย ข้าพเจ้าขอไ้ที่
ประชุมวินิจฉัย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เคยวก่อน เมื่อ
รัฐบาลขอแล้วไ้ก็ควรวกเทียบ

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ การพิจารณาวกเทียบต้องแล้วแต่ที่
ประชุมถึงรัฐบาลจะขอ ข้าพเจ้าจะอ่านข้อบังคับให้ ฟังประเดี๋ยวจะว่าอีก
ข้อ ๒๗ มีว่า “เมื่อรัฐบาลหรือสมาชิกมีจำนวน ๑ ใน ๓ ของจำนวนที่
มาประชุมร้องขอ ที่ประชุมจะพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินั้นทั้ง ๓ วาระ

รวกเกือบก็ได้.....” “ที่ประชุมจะพิจารณา” ข้าพเจ้าต้องใช้
ความระวัง เพราะเหตุว่ามีการคัดค้าน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี): ท่านผู้เป็น
ประธานไม่ได้เคยขอความเห็นจากสภาฯ สักครั้งเท่าที่แล้มาแล้ว

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าก็ยอม เท่าที่แล้มาแล้ว แต่ข้าพเจ้า
ถามทุกครั้งว่ามีใครคัดค้านไหม เมื่อไม่มี ที่ประชุมก็อนุมัติตามที่รัฐ-
บาลขอ เคยก่อนนายทองเขาคัดค้าน

นายเทพ โชตินุชิต (อุษัณธ์): ปกติเราไม่ควรจะมีการลง
มติในเรื่องเสนอ ขอให้พิจารณา รวกเกือบ เพราะเหตุว่ารัฐบาลหรือ
สมาชิกมีจำนวน ๑ ใน ๓ มีสิทธิจะขอให้พิจารณารวกเกือบได้ โดยไม่
ต้องลงมติ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ ควรจะต้องลงมติว่าจะควร
พิจารณารวกเกือบหรือไม่

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ ท่านอ่านข้อ ๓๗ สิท่าน “ที่ประชุมจะ
พิจารณา” มี “จ สระ อะ” ท่าน ประเดี๋ยวจะมาเป็น

นายสุวิชัย พันธเศรษฐ (เชียงใหม่): เมื่อท่านประธาน
พิจารณาว่าเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็ขอให้ดำเนินการต่อไป

๑๓.๑๕ น.

นายเทพ โชตินุชิต (อุษัณธ์): เมื่อมีสมาชิกเสนอญัตติขึ้น

มาอย่างนี้ ข้อ ๒๗ นั้นว่าเมื่อสมาชิก ๑ ใน ๓ หรือรัฐบาลขอแก้ เพราะ
 ฉะนั้นขอให้ วินิจฉัยข้อบังคับข้อนี้เสียก่อน

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าสั่งให้ สตีทอน มีคำว่า “ จะ ” นั้นท่าน

นายเทพ โชตินิขิต (ขจันธิ) : เป็นการแปลข้อบังคับข้อนี้
 เพราะฉะนั้นท่านประธานขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย ไม่ใช่ประธานตัดสิน
 ใต้อเอง เพราะฉะนั้นขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุตราชธานี) : เมื่อเกิดปัญหา
 ขนกัน ข้าพเจ้าขอเรียนความจำว่า ตลอดระยะเวลา ๕ ปี คือเมื่อ ๔ ปี
 ก่อนและอีก ๑ ปีมานี้ รัฐบาลเคยขอ และมี คัดค้านไว้ แต่ท่านประ-
 ธานว่า เมื่อรัฐบาลขอแล้วก็ต้องเป็นไปตามรัฐบาล ไม่ต้องมีการลงมติ
 หรือถึงแม้สมาชิก ๑ ใน ๓ จะขอ เมื่อขอแล้วก็พิจารณาได้ แต่ถ้าเมื่อ
 ว่าท่านผู้ เป็นประธาน จะพิจารณา อีกว่า ต้องลงมติ แล้วก็ทำใ้ แต่ว่า
 ตลอด ๕ ปีมาแล้วเราทำดังนี้ เว้นไว้แต่ความจำของข้าพเจ้าจะเขว

ประธานสภาฯ : ตามที่ท่านพูดถูก แต่คุณ หลวง ชำรง ๆ
 เวลาเป็นรัฐมนตรีมหาดไทยเคยคัดค้านข้าพเจ้ามาแล้ว ท่านผู้แทนอันยวิ
 คงจะทำได้ ข้าพเจ้าเคยถามเสมอว่ามีใครคัดค้านไหม เมื่อไม่มีใคร
 คัดค้านข้าพเจ้าก็ให้ พิจารณาได้ ทนข้าพเจ้าจะถามว่า ถ้าไม่มีผู้ใดมี
 ความเห็นเป็นอย่างอื่น เค้าว่าอย่างไร

นายฉ่ำ จรรย์นศร์ (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานเอา
 อะไรมาถาม ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ พคะไรมาร้อยแปด แล้วก็ มารวย
 พลข ถามอย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ยกมือไม่ได้ ท่านประธาน

ประธานสภาฯ : คือ ข้อยังคงข้อ ๒๓ ว่า เมื่อ รัฐบาล หรือ สมาชิกจำนวน ๑ ใน ๓ จะเสนอให้ที่ประชุม พิจารณารวบเกี่ยวก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า ถามว่าที่ ประชุมเห็นสมควรให้ พิจารณา รวบเกี่ยวหรือไม่

นายทอง ก้นทาธรรม (แพรว) : ข้าพเจ้ายืนยันตามความเห็นเดิม ว่ายังคัดค้านอยู่

ประธานสภาฯ : ถ้าคัดค้าน ข้าพเจ้า จะให้ ที่ประชุม วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติระบบรวบรวมเกี่ยวตามคำขอของ รัฐบาล ขอให้ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ รวบเกี่ยว ขอให้เลขาธิการ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ :

ร่าง

พระราชบัญญัติเงินรัฐอุปการ (ฉบับที่ ๔)

พุทธศักราช ๒๔๘๑

โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินรัฐอุปการ พ.ศ. ๒๔๖๘

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติ^{๕๕๓}นี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ^{๕๕๓}เงิน
รัชชูปการ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๖๑”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัติ^{๕๕๓}นี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจ-
จานเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๕ (๕) แห่งพระราช
บัญญัติ^{๕๕๓}เงินรัชชูปการ พุทธศักราช ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้
แทน

“(๕) เงินรัชชูปการ^{๕๕๓}นี้ต้องเสีย^{๕๕๓}แก่ต้นเดือน^{๕๕๓}เมษายนเป็นต้นไป
จนถึงวันสิ้นเดือนธันวาคมทุกปี ภายหลังจากต้นเดือน^{๕๕๓}มีนาคม
ให้เก็บเพิ่มจนรอยละสิบห้าของจำนวนเงินที่คงเสีย^{๕๕๓} ต่อจากนั้นไปให้
เก็บเพิ่มจนรอยละห้าสิบของจำนวนเงินที่คงเสีย^{๕๕๓}”

๑๗.๒๔ น.

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : มาตรา ๓ เท่าที่ในร่าง
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะ รวมกันกับมาตรา ๕ เพราะเหตุว่าร่างพระราช
บัญญัติ^{๕๕๓}เงินรัชชูปการ พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้นมีอนุมาตรา ๔, ๕ ดังนั้นเราไป
แยกว่าเช่น มาตรา ๓ มาตรา ๕ เป็นหลายอันเกินไป ควรจะ อยู่ใน
มาตรา ๓ อันเดียวกัน แล้วก็นำมาตรา ๔, ๕ ดึงว่า

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : น
เกี่ยวกักร่างที่เราแย้งเช่นมาตรา^{๕๕๓}นี้ แล้วก็เป็นการสะท้อนกลับ
พิจารณาว่าเรายกเลิกมาตราไหนบ้าง ถ้าหากว่าจะไปรวมกันแล้ว จะ

เข้าใจว่ายกเลิก อาจจะไม่เข้าใจไปได้ ในการร่างกฎหมาย กรม
การกฤษฎีกาจึงได้ขอให้ เป็นไปอย่างนี้

นายเฉลา เตาลานนท์ (ทราศ): คืออยู่ในมาตราเดียวกัน
ควรจะรวมกัน เพื่อให้เข้าใจชัดเจน ข้าพเจ้ายินยอมอย่างนี้

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้ เป็นไปตามร่างที่รัฐบาลเสนอมานี้ ขอให้ ไปรทกม.ขอ
สมาชิกยกมือ ๖๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรทกม.ขอ
สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่า เป็นไปตามร่างของรัฐบาล

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ (๕)
แห่งพระราชบัญญัติเงินรัชชูปการ พุทธศักราช ๒๔๖๘ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“(๕) ชายฉกรรจ์ซึ่งมาจากต่าง ประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร
เขตที่ต้องนำเงินรัชชูปการสำหรับยกเข้ามาในไปเสียต่อกรมการ อำเภ
ท้องที่แห่งหนึ่งแห่งใดก่อนสิ้นเดือนธันวาคม หรือภายในกำหนดหกสิบ
วันนับแต่วันที่เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วแต่อย่างไรจะเป็นประโยชน์
แก่ตน หากไม่นำเงินไปเสียภายในกำหนดนี้ แต่ยังไม่เกินสี่เดือน นับ
แต่วันพ้นกำหนดดังกล่าวแล้ว ให้เก็บเพิ่มจนวนร้อยละห้าของจำนวน
เงินที่ต้องเสียหากไม่นำเงินไปเสีย ต่อจากนั้นไป ให้เก็บเพิ่มจนวนระ
ยร้อยละห้าของจำนวนเงินที่ต้องเสีย แต่ผู้ที่จะได้ วยประโยชน์ ในการเสีย

เงินรัชชูปการภายหลังเดือนธันวาคมนี้จะต้องได้ รับหนังสือสำคัญสำหรับบัตรจากกรมการอำเภอเป็นหลักฐานก่อนจึงให้ ถือว่าเป็นผู้ควรได้ รับประโยชน์

อนูมาตรา ๓๒ ให้ ใช้สำหรับผู้ที่ เคยอยู่ในราชอาณาจักรเขตต์มาแล้ว ในชั้นนี้และออกไปโดยยังไม่ได้ เสียเงินรัชชูปการ

๑๗.๒๘ น.

นายทองสืบ สุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าขอแก้ คำว่า “ ในราชอาณาจักร ” เป็น “ ในพระราชอาณาจักร ” เพราะ ใน รัฐธรรมนูญ หรือใน ท้องถิ่น ใด ๆ หลาย แห่งใช้ ว่า พระราช อาณาเขตต์ เราควรใช้ เป็นอย่างเดียวกัน ในมาตรา ๓๒ “ ราชอาณาจักร ” อยู่ สองคำ เพราะฉะนั้นขอแก้ ทั้งสองคำ และอีกคำหนึ่ง คือคำว่า “ หรือ ภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วแต่อย่างไร จะเขียนประโยชน์แก่ตน ” ขอตัด “ แล้วแต่อย่างไร จะเขียนประโยชน์ แก่ตน ” ออก เพราะคำนี้มีไว้ ก็ไม่มีประโยชน์อย่างไร

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ข้าพ เจ้าขอแก้

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านจะยอมไหมแล้ว เขาขอแก้ “ ราชอาณาจักร ” เป็น “ พระราชอาณาจักร ” และขอตัดตอนท้าย

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ใน พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้ คำว่า “ ราชอาณาจักร ” ตลอดมา ถ้า แก้ในนี้แล้วก็จะต้องแก้ออกจากร่างนทวย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น

ว่าไม่ควรจะแก้ ออกข้อหนึ่งที่จะตัดสินแล้วแต่สภาฯ นี้ไม่ขัดข้อง และ
ข้าพเจ้าอยากจะขอแก้ความในวรรคสุดท้าย

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ เอาตอนหนึ่งก่อน

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ไม่
ขัดข้องแล้วแต่สภาฯ

ประธานสภาฯ : ตอนต้นรัฐบาล บอกว่าใช้ อยู่ในพระราชบัญญัติ
ญัตินั้น ท่านจะยืนยันหรืออย่างไร

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ถ้ากระนั้น
ข้าพเจ้าขอถอนคำว่า “ราชอาณาเขตต์” เป็น “พระราชอาณา
เขตต์” นั้นเสีย

ประธานสภา : คำว่า “แล้วแต่.....” ท่านยังยืนยันไหม

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าสงสัย
ว่าในพระราชบัญญัติเกิมนั้นมีว่า “พระราชอาณาเขตต์” หรือเปล่า
หรือ “ราชอาณาเขตต์” เฉย ๆ

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ถ้อย
คำของเราได้เปลี่ยนแปลงไปมาก เกิมนั้นเราใช้ว่า “พระราชอาณาเขตต์”

นายทองสืบ ศุภะมาร์ค (ประจวบคีรีขันธ์) : ถ้ากระนั้นแล้ว
ข้าพเจ้าขอให้ใช้ ให้เป็นระเบียบ คือถ้าจะคงไว้ก็เกิมนั้นว่า “พระราช
อาณาเขตต์” เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติฉบับเก่า

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ไม่
ขัดข้อง

ประธานสภาฯ : แต่คำที่ท่านเสนอครั้งนี้ ท่านจะขอให้ตัดใหม่ หรือจะให้คงไว้ตามเดิม คือคำว่า “แล้วแต่อย่างใดจะเป็นประโยชน์แก่คน”

นายทองสืบ ศุภะมารีค (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าขอยืนยันให้ตัดคำว่า “แล้วแต่อย่างใดจะเป็นประโยชน์แก่คน”

พระยาไชย ขศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ข้าพเจ้าได้เรียนสภาฯ นี้แล้วว่า แล้วแต่สภาฯ นี้ แต่ขอทำความเข้าใจว่าถ้าจะตัดออกแล้วจะเสียประโยชน์แก่ผู้เสียเงินมากกว่าได้ประโยชน์

ประธานสภาฯ : เรื่องนี้ข้าพเจ้าก็คิด อย่างเดียวกัน เหมือนกัน อย่างไรก็ตามหาของสืบ

นายทองสืบ ศุภะมารีค (ประจวบคีรีขันธ์) : ถ้าการตัดออกจะเสียประโยชน์แก่ราษฎรแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอถอน

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (สมุทรปราการ) : ข้าพเจ้าขอแปรญัตติบรรพทิศสุดท้ายที่ว่า “แต่ยังไม่เกินสี่เดือน” เป็น “แต่ยังไม่เกินสามเดือน” เพราะพระราชบัญญัติเก่าทำวเกินมีนาคมไว้ จากอันวาคมไปแล้วก็มีสามเดือนเท่านั้น

พระยาไชยขศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง แก่ “สี่” เป็น

“สาม” ถ้าไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
นี้อนุมัติ

๑๗.๓๓ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์): ข้าพเจ้าขอแปรญัตติมาตรา
๔ อนุมาตรา ๕ ที่แก้ไขใหม่นี้ หน้า ๒ ตั้งต้นจากบรรทัดที่ ๒ ข้อที่
ข้อความว่า “แต่ผู้ที่จะได้รับประโยชน์ ในการ เสียเงิน รัชชูปการ
ภายหลังเดือนธันวาคมนี้จะต้องได้รับหนังสือสำคัญสำหรับตัวจากกรม
การอำเภอเป็นหลักฐานก่อนจึงให้ ถือว่าเป็นผู้ ควรได้รับประโยชน์”
ข้าพเจ้าขอคัดออกทั้งหมด

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลว่าอย่างไร

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การคลัง :
การที่เราจะปฏิบัติในการ เสียเงิน รัชชูปการนี้ เราจะต้อง มีหลักฐาน
อย่างหนึ่งอย่างใดบ้าง ตามที่เราได้ ใช้มานานมาแล้ว เราก็ต้องมีหลัก
ฐานถ้าจะคัดออกเสียแล้ว ก็จะเป็นการ ที่ไม่มีหลักฐาน จะเป็นการทะเลาะ
เถียงกัน ระหว่างผู้ เสียเงินรัชชูปการ กับเจ้าหน้าที่โดยใช่เหตุ

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์): สำหรับข้อความที่ข้าพ-
เจ้าขอคัดนี้ มีได้ทั้งหลักฐานที่จะเสียเงินรัชชูปการมาแล้วหรือ
ไม่ หลักฐานขบเก่าที่เสียมาแล้วนั่นก็คือใบเสร็จรัชชูปการนั่นเอง ท่าน
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหนังสือสำคัญสำหรับตัว ในที่นี้เข้าใจว่า หนังสือพิเศษ

ซึ่งคณะกรรมการอำเภอออกให้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไป ซึ่งทำ
ความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรในการที่จะติดต่อไปมาสำหรับหนังสือสำคัญ
สำหรับตัว เพราะฉะนั้นขอคัดออก เมื่อพ้นเดือนพฤศจิกายนไปแล้ว
ก็เป็นอย่างอื่นจะต้องยกยวับ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ตามพระราชบัญญัติไม่จำเป็น
จะต้องมีหนังสือสำคัญสำหรับตัว

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวง การ คลัง :
ข้อความในระหว่าง มาตรา ๒๕ สำหรับผู้ ที่มาจากต่าง ประเทศ ผู้ที่มาจาก
จากต่างประเทศนั้นอาจจะอยู่ในประเทศก่อนที่จะออกไป ก็ไม่มีปัญหา
อะไรอย่างที่ท่านผู้แทนได้กล่าว แต่ถ้าผู้ ที่มาใหม่ก็จำเป็นจะต้องมี

นายเทพ โชตินุชิต (ชยันต์) : ขอให้แก้คำว่าเดือน “พฤศจิกายน” เป็น “ธันวาคม”

ประธานสภาฯ : แก้แล้วท่าน

๑๗.๓๖ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ถ้าหากว่าข้อความสาม
บรรทัดที่ข้าพเจ้าขอให้คัดออกนั้นไม่ใช่สำหรับคนชาติไทยและยังกับสยาม
ที่อยู่ในพระราชอาณาจักร์ ซึ่งไม่ไต่ ไปต่างประเทศแล้ว ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ : ใครจะมีความเห็นอย่างไร

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ตามที่สมาชิกผู้หนึ่ง
ขอคัดออกนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย คือคำว่า.....

ประธานสภาฯ: เขาขอถอนแล้วละท่าน เมื่อไม่มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ผ่านมาตรการไป

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้าอยากจะเสนอให้ พักประชุมเสียชั่วคราว เพื่อสงขลศติอารมณ์กันเสียบ้าง

ประธานสภาฯ: จวนหมดกอยู่แล้ว

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๕ เงินรัชชูปการที่ค้างชำระซึ่งจะต้องเสียทั่วคุณตามความในพระราชบัญญัติเงินรัชชูปการ พุทธศักราช ๒๔๖๘ นั้น ให้เลิกเก็บทั่วคุณ แต่ให้ เก็บเพิ่มจนรอยละห้าสิบของจำนวนเงินที่คงเสีย

มาตรา ๖. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลังมีหน้าที่รักษาการให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ประธานสภาฯ: หมดวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติควรระออกให้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอนว่าที่ประชุมให้ ผ่านพระราช บัญญัตินี้ ออกไปให้ข้อพักชั่วคราว

พักประชุมเวลา ๑๗,๓๘ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ควบคุมอาชีพกรรมกร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเลออน พงษ์ โสภณ

นายเลออน พงษ์ โสภณ (นครราชสีมา): ในการที่ข้าพเจ้า
ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมอาชีพกรรมกรขึ้นมาสู่สภาฯ นั้น ก็มี
หลักการว่าจะปรับปรุงช่วยเหลือกรรมกรซึ่งโรงงานอยู่เวลานี้ และหา
งานทำไม่ได้ ให้มีอาชีพที่ยั่งยืน เพราะว่าเวลานี้กรรมกรคนไทยของ
เราไม่ได้ถูกชนต่างชาตแย่งอาชีพไปเสียเป็นส่วนมาก ในการที่ชนต่าง-
ชาตแย่งอาชีพเราไปนี้ หวังว่าท่าน สมาชิกสภาฯ นี้ก็คงจะทราบคืออยู่
แล้วว่า กรรมกรของเราถูกแย่งอาชีพไปเพียงไร แต่เพื่อจะพิสูจน์ให้
เห็นในที่นี้ว่า กรรมกรของเราเวลานี้โรงงานจริงจริงปานใดหรือจะคอย
ยากแค่ไหนปานใด จึงใคร่พิสูจน์ให้เห็นในที่นี้เสียเสียทีเดียว

กล่าวคือ เขากินง่าย ๆ ที่เห็นกันสองสามวันนี้ได้มีคนคนหนึ่งได้
ถึงไทยยามขึ้นได้มีคนไปสมัครตั้งพันคน นี้แสดงให้เห็นว่ากรรมกรไว้
งานอันหนึ่ง อันที่ ๒ ถ้าหากว่าท่านไปตามหน้าโรงหนึ่งโรงละดูจะเห็น
ว่าเด็ก ๆ ใด ขยับอาสาเผารถ เพราะว่าเหตุว่าเด็ก ๆ เหล่านี้ไม่สามารถ
จะได้ เงินได้สักระยะจากผู้ใหญ่ที่พ่อตัวจะไป ซอริขะประทาน หรือเพื่อเป็น
การชอกกินได้บ้างตามสมควร นอกจากนั้นถ้าท่านไปในตลาด ท่านจะ
แลเห็นว่าในตลาดไม่เฉพาะแต่พวกเด็ก ๆ เท่านั้น พวกผู้ใหญ่ ๆ ก็เป็น
จำนวนมากซึ่งเขินขอทานได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น นอกจากนั้น แล้วท่าน

จะแลเห็นอีกว่าทุกคนพวกนี้ไม่มีอาหาร พวกเรารับประทานอาหารแล้ว
 เหลือเศษอาหาร ๆ เหล่านี้เขามาขอไปรับประทาน นักเขียนนอกคนหนึ่งก็
 แสดงให้เห็นว่ากรรมกรของเราเวลานยากจนคนแค้นประการใด ข้าพเจ้า
 อยากจะขอยกตัวอย่าง อีกสักอย่างหนึ่ง กล่าวคือถ้าหากว่าท่านได้อ่าน
 หนังสือพิมพ์ศิริกรงแล้วก็จะเห็นได้ว่า อาชีพของเราก็จะวิบัติทรนถ
 แม้แต่ศพซึ่งเบ็นส่งท่น่าเกลียดและมนุษย์เราไม่อยากจะไปเกี่ยวข้องกับ
 ทุ่ง ๆ ทักลวและเกลียดเข่นนั้น ก็ยังมีบุคคลบางพวกไปขุดเอาศพนั้น
 เพื่อเอาไปเลี้ยงมทองเท่านั้นเอง แล้วเอามาชอกกิน นี่ข้าพเจ้าต้อง
 อธิบายรายเข่นนี้ขอประทานโทษ เพราะต้องการให้เห็นเหตุผลว่าพวกยาก
 จนคนแค้นจริง ๆ

เมื่อใดกล่าวมาถึงเพียงนี้แล้ว เพื่อจะเป็นข้อสังเกตให้เห็นได้ว่า
 กรรมกรของเรายากจนคนแค้นปานใด และการที่ยากจนคนแค้นนี้ เนื่อง
 มาจากเหตุไร ในการยากจนคนแค้นนี้ ก็เนื่องมาจาก พวกเรา ถูก แย่ง
 อาชีพ เราถูกแย่งอาชีพจริง ๆ ด้วยประการที่ปวง ซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะ
 พดให้มาก ถ้าหากว่าพวกมากไปก็เกรงว่าจะไม่คิงาม หวังว่าท่านทั้ง
 หลายที่อยู่ในสภา ฯ นี้คงจะทราบดีว่า เราถูกแย่งอาชีพด้วยประการ
 ไตบ่าง

ทนมเมื่อพดมาถึงเพียงนี้แล้ว ข้าพเจ้าใคร่อยากจะทำความเข้าใจ
 พระราชบัญญัตินี้ว่า ทข้าพเจ้าเสนอมานมีความควบคุมอย่างไรบ้างเสีย
 ก่อน ในพระราชบัญญัตินี้มีหลักการอย่างนี้ว่า ผู้ที่ขบขกรยาน๓ลือ

ชัยรัตนศรีชัยรัตนจักรยาน ๓ ล้อ อินนิโยนตรี เวชยันตรี และนายท้ายเรือ
 ยนต์เหล่านี้ เราสงวนสิทธิที่จะให้แก่คนไทยซึ่งสังกัดสยามตามระบอบ
 รัฐธรรมนูญ ทำไมเราจะต้องสงวนสิทธิ เช่นนี้เล่า ในการที่สงวนนี้ก็
 เพราะเหตุว่าความจำเป็นเป็นอย่างไรท่านทั้งหลายคงทราบดีอยู่แล้ว และ
 ในการสงวนนี้มิใช่สงวนแก่เฉพาะ ประเทศเราประเทศเดียวเท่านั้น แม้
 แต่ต่างประเทศเขาก็ได้ทำมาแล้วอย่างมากมาย และนาน

ท่านถ้าจะพูดถึงการควบคุมอย่างนี้จะทำให้รัฐบาลลำบากยากขึ้นใน
 การที่จะควบคุมบ้างหรือไม่ ข้าพเจ้าอยากจะอธิบายต่อไป อีกว่า รัฐบาล
 ไม่ลำบากในการที่จะควบคุมเลย กล่าวคือในพระราชบัญญัติคณะ
 มาตรา ๕ ได้กล่าวว่าเราจะสงวนสิทธิเหล่านี้ไว้ ให้แก่คนไทยสังกัดสยาม
 ด้วยบุคคลใดไม่ใช่คนไทย เราก็ไม่ให้ เพราะฉะนั้นการ ควบคุม ก็ ง่าย
 เพราะบุคคลเหล่านี้เป็น บุคคลที่ไทย อนุญาต จากรัฐบาล แล้ว ทั้งนี้
 เพราะฉะนั้นถ้าใครซึ่งมิใช่คนไทยสังกัดสยามแล้วก็ไม่ออกให้ เท่านั้นเอง
 แล้วเจ้าพนักงานที่จะทำในเรื่องนี้ก็พร้อมแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 กล่าวยืนยันว่า ในการที่พระราชบัญญัติ รัชกาลที่ ๖ แล้วออก พระราช
 บัญญัติไปแล้วก็ไม่เป็นการลำบากเลยในการที่จะควบคุม อีก ประการ
 หนึ่งเราไม่ถอนสิทธิอันหลัง กล่าวคือ บุคคลผู้ หมายความว่าผู้ใดซึ่ง
 เป็นบุคคลต่างศาสนามาชั่วชีวิตประเภทตจจางเฉพาะรับจ้างอยู่ แล้ว เราก็
 ย่อมสงวนสิทธินี้ให้ ไซ้ ใดก็ไป คือไม่ใคร่ถอนสิทธิเดิม สมมติว่าจะ
 มีคนต่างศาสนามาใครคนหนึ่งก็ตาม ซึ่งเป็นคนรับจ้างชัยรัตน จักรยาน ๓ ล้อ

บุคคลคนนั้นได้รับใบอนุญาตแล้วก็คงให้ไปตามเดิม แต่ว่ายังมีอีกอย่าง
หนึ่ง กล่าวคือว่าสำหรับบุคคลต่าง ๆ ก็ไม่ได้ คติสัทธิ อีก คือหมาย
ความว่าบุคคลต่าง ๆ จะเข้ามาอยู่ในประเทศสยามและ มีความ ประ
สงค์ ที่จะหากินในเมืองนี้ เราก็ยอมเข้คติสัทธิให้ แต่มีข้อแม้ว่า บุคคล
นั้นจำเป็นต้องมาอยู่ในประเทศสยามแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี ถ้าไม่เข้าพ
เจ้าเขียนไปพระราชบัญญัติว่าอย่างนี้ ก็โดยมี จุดประสงค์ว่า บ้าน
เราก็ตาม ประเทศเราก็ตาม บุคคลใด ๆ มาอยู่ในบ้านเป็นบุคคลเทศ
เทรคแล้ว เราก็ไม่พึงปรารถนาให้อยู่ในบ้านของเรา ในทำนองเดียวกัน
ถ้าบุคคลใด ๆ ก็ตามเมื่อมาอยู่ในประเทศของเราแล้ว
โดยบุคคลที่เราเข้คติสัทธิให้ ถ้าบุคคลนั้นไม่คิ เราก็ไม่พึงประสงค์ สำ
มะหาอะไรกับประเทศ แม้แต่บ้าน ของเราเรา ยังกักกัน คือคือหมาย
ความว่า เด็กที่ไม่อยู่ในโอวาทเรา หมายความว่าไม่อยู่ในโอวาท
ของเรา นี้ประเทศแท้ ๆ ก็จำเป็น อยู่เอง เป็น ของ ส่วนใหญ่ ก็ จำเป็น
อยู่เอง เมื่อข้าพเจ้าอธิบายมา ถึงเพียงนี้ ก็หวังว่า ท่านทั้งหลายคงจะ
เข้าใจแล้วว่่า หลักการของร่างพระราชบัญญัติมีมาอย่างไร ต่อไป
นี้จะโดยขึ้นกล่าวถึงว่า ในการกระทำเช่นนั้นในต่างประเทศมีประเทศใด
บ้างกระทำบ้างหรือเปล่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะได้อธิบายเป็นประเทศๆ
ไปดังนี้ ในขั้นต้นข้าพเจ้าจะกล่าว ถึงประเทศสหปาลีรัฐอเมริกา ก่อน
ประเทศอเมริกาเป็นประเทศที่รู้ คิวว่าในการที่ปล่อยให้ คนต่าง ๆ ทั่วๆ ไป
จากจำนวนนั้นเป็นผลร้ายแก่ประเทศชาติและกรรมกรของเขาเป็นอย่างดี

ยิง เมื่อเป็นเช่นนั้นในปี พ.ศ. เท่าไรไม่ทราบ ประมาณ ๑๐ ปี ข้าพเจ้า
 ลืมไป เขาได้ออกกฎหมายว่า บุคคลใด ๆ ซึ่งเข้ามาอยู่ในประเทศของ
 เขาจำเป็นต้องเสียภาษีคนเข้าเมืองเป็นจำนวนเงินประมาณ ๕๐๐ เหรียญ
 คนที่อยู่แล้วแต่เดิมเขาก็ยอมให้อยู่ต่อไป แต่ คนที่ จะเข้ามาใหม่ ถ้า
 หากว่าเป็นคนผิวเหลือง คือหมายความว่า เป็นคนเอเชียแล้ว เขาไม่ยอม
 เสียเงินอันซาทที่จะให้เข้าไปทำมาหากินในประเทศของเขา และถ้าหาก
 ว่าเป็นคนบางชนิดที่มาจากยุโรปหรือบุคคลบางชนิดที่ยอมให้เข้าแล้ว
 ก็เป็นคนพวกผิวขาวเขามักขอเขากจากบุคคลนั้น ๆ ให้ไปไกล แต่จำ
 เป็นจะต้องเสียเงินในการเข้าเมืองเป็นจำนวน ๕๐๐ เหรียญ ซึ่งเป็นเงิน
 ๕,๐๐๐ บาทเศษ และยังมี ข้อแม้ อีกว่า บุคคล ผู้หนึ่ง จะต้องเข้าไปใน
 จำนวนโควตาจำกัดไว้ สมมติว่าปี พ.ศ. ๒๔๘๐ จำกัดไว้ ๑๐๐๐ คน เป็นต้น
 ในปี ๒๔๘๑ ถ้าหากว่าออกไปแล้ว ๕๐๐ คน ในปี ๒๔๘๒ จะเข้ามา
 ได้เพียง ๕๐๐ คนเท่านั้น หากได้เข้ามามากกว่าจำนวนโควตาที่จำกัดไว้ ไม่
 เป็นประเทศหนึ่ง และเขามักจะช่วยเหลือกรรมกรของเขา เพราะ
 ฉะนั้นจะเทียบ วิธีการให้ เห็นอีก ๒-๓ ประเทศ ซัก ตัวอย่าง เช่นใน
 ออสเตรเลีย ถ้าหากว่าท่านได้เคยไปออสเตรเลีย แล้ว ท่าน จะ ทราบได้
 ทันทีว่าเขาจำกัดคนเข้าเมืองในทำนองเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเห็น
 ว่าในการปล่อยให้คนเข้าเมืองเป็นผลร้าย ในออสเตรเลียเขาเก็บภาษีคน
 เข้าเมืองถึงร้อยกิโล ซึ่งคิดเป็นเงินไทย เวนราว พันบาท หรือพันบาทเศษ

นคนน้อย ๒๕๘ * ของ * ที่ไม่ให้คนต่างก้าวเข้าไป ซึ่งบุคคลใด ๆ
 ที่จะเข้าไปแย่งงานกรรมกรเขาแล้ว ทุกคนที่มีเงินพันบาทแล้ว ก็คงไม่
 ไปทำงานกรรมกร เพราะฉะนั้นจึงได้เงินให้สูง ถึงแม้ว่าจะได้กระ-
 ทำประการนี้แล้วก็ตาม ยังมีคนต่างชาติบางชาติอาสา เขาคนของเขาเข้า
 ไปได้ โดยมิเหตุผลดังนี้ กล่าวคือเขาได้ตกลงกับคนในชาติเดียว ของ
 เขาว่า ถ้าแกไปทำงานให้กับฉันแล้ว แกจะต้องมาทำงานให้ฉันให้ครบ
 เงินพันบาท ต่อไปฉันจะให้ ๕๐เปอร์เซ็นต์ แม้จะมีกฎหมายบังคับเช่น
 นี้ก็ตาม ก็ไม่วาย ที่จะเด็ด รอด เข้าไปได้ คนต่าง ก้าว ต่าง ชาติ
 จ้างได้ ราคา ถูกกว่า ที่จะ จ้างฝรั่ง ทำงานใน ประเทศ นั้น นอก จาก
 ประเทศนี้ แล้ว ยังมีอีก บาง ประเทศ ที่ จ้างได้ คน เข้า เมืองไทย อีก
 อีก กล่าวคือได้ตั้งบัญญัติหมายว่า ใครจะเข้าเป็นสมาชิก
 ของสมาคมนี้ได้ เมื่อเข้าเป็นสมาชิกของเขาแล้ว เขาทำอย่างไร เขา
 ยี่งกันงานไว้ ให้คนของเขา เช่น ถ้าช่างไม้ของเขายังมีอยู่เขาต้อง
 ส่งช่างไม้ของเขาไปก่อนจนกว่าจะหมดแล้วจึงจะส่งคนต่างก้าว เช่นนี้
 ราษฎรก็นิยม เพราะเมื่อต้องการก็ไปหาพวกบัญญัติแล้วแจ้งว่าจัดการ
 หางานให้ ทุนข้าพเจ้าจะขอเทียบเคียงถึงประเทศใกล้เคียง ชักตัวอย่าง
 ชะวาเป็นต้น เมื่อใครจะเป็นคนขายของหายเร็ก็ตาม ตามข้อบังคับของ
 ทุนนี้มียี่งว่า บุคคลที่ขายของเร้นนี้ ถึงแม้ว่าเป็นคนต่างก้าวจะขาย
 หายเองไม่ได้ จำเป็นจะต้องเอาคนพื้นเมืองของเขา ต้องจ้างคนออกคน
 หนึ่งหายไปถึงจะได้ ๒๕๘ * แสดงให้เห็นว่าในการที่ทำเช่นนั้น ๆ

ประสงค์เพื่อต้องการให้คนของเขาทำงานทำนองเอง แปลว่าไม่ให้แย่ง
อาชีพ จะไปขายของก็ได้ แต่หาเองไม่ได้ ในสยามนี้มีเหมือนกัน
แต่ผิดกัน ชักตัวอย่างเช่นแขกขายผ้า แทนที่จะไปจ้างคนไทย กลับไป
จ้างคนต่างชาตินั้น ขอให้คิดดูซิว่า เรามีการกระทำที่คล้าย ๆ กัน
แต่ผลที่ไต่รับตรงกันข้าม

ข้าพเจ้านักโต ออกชอหนึ่งที่จะเทียบถึงเฟรนช์ อินโด ไชนา เขตค
แดนคิคคือ เขากทำอกรวิหนง รัชชูปการเขาเกยคนต่างค้ำว เขาเกย
อกรอตราหนง และเงินภาษีการค้ำสวนโรงร้ำน ถ้าหากว่าผู้โตขายของ
เป็นคนต่างค้ำว ก็เกยอกรอตราหนง ในกรณีต่าง ๆ ที่โตค้ำวมาแล้ว
เป็นเหตุผลเป็นช้อ ๆ จุดประสงค์มีอยู่จุดเดียว เพียงแต่ว่าต้องการ
จะช่วยเหลืออกรวมกรของเราให้ โต มีอาชีพ เท่านั้น ในการทมคนต่าง
ค้ำวมาก ๆ นั้น เงินออกนอกประเทศ นั้นเป็นผลร้ายแก่ประเทศอย่างไร
ข้าพเจ้าหวังว่าท่านทั้งหลายที่อยู่ ในทนคังทวายแล้ว ก็อยากจะทำอกรอกร
นึกเคยว่าถ้าหากว่าเงินอยู่ในประเทศของเรา เมอมคักเสอเห็นอโตกย
เรา ใครก็ย้อมรักชาติทุกคน เมอเรามีเงินต้องถ่ายเทออกไป ถ้า
หากว่าออกไปทั้งหมดเช่นนี้ เวลานเรามีเงินอยู่ในประเทศเท่าไรไม่จำเป็น
ต้องอกริปรายข้าพเจ้าเคยทวายมาจากนายทหารชั้นผู้ใหญ่ว่า ในยหนง ๆ
ถ้าหากว่าอาจะมีสงครามเกิดขึ้น เราเห็นแต่เพียงฝ่ายรบ เราจะต้อง
จ่ายเงิน วันหนงคังล้านบาท...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ นั่นนอกเรื่อง เรื่องสงครามอะไร เขา
แต่เรื่องร่างพระราชบัญญัติของท่าน

นายเลือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา): ขอโทษที่ข้าพเจ้า
 ต้องการอธิบายอย่างนั้น อยากรจะให้เหตุผลให้เห็น ถ้าหากว่าท่าน
 ประทานไม่ให้พูดถึงเรื่องนั้น ข้าพเจ้าจะขออธิบายถึงเรื่องอื่นต่อไป
 เมื่อข้าพเจ้าได้อธิบายมาดังเพียงนี้ ก็เป็นข้อที่จะเห็นได้ว่า เรา
 เป็นคนไทยอยู่ในประเทศสยาม ถึงคราวสมควรหรือยังที่จาเป็นจะต้อง
 ช่วยพวกเรา การช่วยพวกเรา ตัวเราเองถ้าหากว่าไม่ช่วยพวกเราแล้ว
 จะทำอย่างไรต่อไป การช่วยพวกเราเท่ากับช่วยตัวเราเอง ถ้าหากว่าไม่
 พยายามแล้ว ท่านอาจจะแลไม่เห็น ถ้าหากว่าท่านใจไม่ผิซอ ย่าหาว่า
 นอกเรื่อง คือถ้าหากว่าท่านไปลพบุรีแล้ว ฝูงลิงซึ่งอยู่ที่ในศาลพระกาฬ
 แม่แต่มีคนไปรังแก จะเป็นสัตว์หรือคนก็ตามหัวหนามันยังพยายามที่
 จะช่วยพวกของมัน นั่นคนเราแท้ๆ ท่านผู้มเกลยรตทงหลาย เราจะไม่
 พยายามช่วยพวกของเราละหรือ แล้วเมื่อไหร่เล่าจึงจะช่วย ถ้าไม่ช่วย
 เวลานี้ จะช่วยเมื่อไหร่ ขอให้สังเกตว่าโลกในเวลานี้เป็นอย่างไร เรา
 จะฉวยโอกาสในเวลาไหน ฉวยโอกาสที่ข้านเมืองกำลังขั่นข่วนมิใช่
 หรือ เวลานี้เป็นการสมควรแล้วหรือยังเล่าที่จะช่วย นอกจากฝูงลิง
 ยังมีฝูงกาอีก ไม่เชื่อกันเอาขันไปยิงมันสักตัวซิ มันมาล่อมข้านที่
 เคียว ถ้าหากว่ามันมือทมิฬแล้ว มันคงมาพั้งข้านเราเข็นแน่ แต่
 เคียวมันไม่มีอะไร แต่อย่างนั้นอยมันกขรคข้าน เมื่อเข็นแล้ว ท่านผู้
 มเกลยรตทงหลายที่อยู่ในที่นี้ เราเป็นคนแท้ๆ ท่านก็รู้แล้วว่าประชาชน
 ของเราเป็นอย่างไร ถ้ายากเท่าไร ยากจนคั่นคั่นเท่าไร เมื่อเข็นเข็น

นแล้ว ท่านทั้งหลายไม่กรุณาส่งสารพวกนี้หรือ ขอให้คิดคิดว่าคน
เราเมื่อมันไม่มีหนทางทำกินแล้วก็ต้องหาอาชีพในทางอื่น กล่าวคือ
เมื่อหาอาชีพในทางกสิกรรมไม่ได้ ก็ต้องชะโมย คนทุกๆใครจะยอม
อด แม้แต่สัตว์ก็ยังไมยอมอด เราคนทุกๆก็ยอมจะไม่ยอมอด

ประธานสภาฯ : หมดเวลาแล้ว ขออนุญาต

นายเดือน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ขออนุญาตต่อ
กล่าวคือการอาชีพไทยไม่ต้องลงทุน คืออะไร ก็คือชะโมยเขา เขา
ต้องรักชีวิต ต้องรักลูกตาต่างๆที่มีอยู่ เมื่อหาไม่ได้ ในที่สุดก็ไม่มี
กิน ถ้าหากว่าไม่มีฝนมาแย่งเรากำมาหากินเช่นนั้นแล้ว พวกเราจะอด
หรือ เปล่าเลย เรืองมนเป็นอย่างนั้น

นอกจากนี้ข้าพเจ้าไม่อยากจะอธิบายอะไรให้มากกว่านี้ เพราะ
เหตุว่าเกรงจะกระทบกระเทือนมาก ท่านอยาก จะพูดว่าตาม ที่ข้าพเจ้า
เสนอพระราชบัญญัติระเบียบนี้มา บางท่านอาจจะคิดว่าพระราชบัญญัติ
ระเบียบนี้กระทบกระเทือน แต่ข้าพเจ้าอยากจะขอแย้งให้เห็นในทันทีว่า ไม่
กระทบกระเทือนอะไรเลย เพราะเหตุว่าเมื่อสักอาทิตย์ก่อนนี้เอง เราได้
รับหลักการพระราชบัญญัติว่าด้วยเรือสยามไปแล้ว ถ้าเมื่อมาพิจารณา
พระราชบัญญัติเรือสยามกับพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าเสนอนั้นแล้ว ท่าน
ทั้งหลายถ้าหากว่าท่านได้ วิจารณ์ด้วยศีลธรรมแล้ว ท่านคงจะรู้สึก
พระราชบัญญัติระเบียบนี้หนักกว่าพระราชบัญญัติระเบียบนี้หลายหลายเท่า
ที่เราแยกโอกาสให้ทำได้ เราไม่กันคนเก่า แยกโอกาสให้ทำได้ เช่น
แต่จำกัดเวลาเท่านั้น จึงเห็นว่าสภาฯสมควรจะรับหลักการนี้ไว้พิจารณา

ประธานสภาฯ: หหมดเวลาแล้ว ท่อไปน้ขอประชุมเป็นการ
ภายใน คนที่ไม่เกี่ยวข้องขอเชิญออก

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๘ น.

ประเสริฐ บัณฑิต

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศิริ อินทร

ถิน จุฑารพ

สุรินทร์ ถิพถากร

เล็ก จารุณี

วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้ตรวจงานการประชุม

กหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร